

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 239. 2. marts, 2005] [Revolutionær 3-ugers avis] [Pris 10 kr. Støttepris 20 kr.]

SANDHEDEN OM FALLUJAH

„Jeg og min 13 år gamle bror gemte os i køkkenet bag køleskabet. Soldaterne kom ind i huset og fangede min ældre søster. De tævede hende. Bagefter skød de hende.“

I dette nummer af **Socialistisk Arbejderavis** bringer vi 4 siders ekstra-tillæg om hvad der i virkeligheden skete i den irakiske by Fallujah

Billeder er taget af Fallujah's indbyggere efter angrebet

Læs side 7, 8, 9 & 10

BOB MARLEY

REVOLUTIONÆRE
RØDDER.

Læs side 12 & 13

8 marts

Kvindernes Internationale Kampdag

For 75 år siden skrev socialisten Marie Nielsen „Arbejderkvindernes internationale kampdag“ en artikel der stadigvæk er helt aktuel. Læs også Eva Dam's kommentar.

Læs side 3

INTERNATIONAL PROTESTDAG

**STOP BESÆTTELSEN AF IRAK
TRÆK DE DANSKE TROPPER HJEM
100.000 DØDE ER MERE END NOK**

mere information på www.nejtilkrig.dk

19.03

KØBENHAVN – ODENSE – ÅRHUS – AALBORG

Det mener vi:**19. marts - For en protestdag der ryster magthaverne.**

I skrivende stund er der lige knap 3 uger tilbage til 19 marts; en dag der vil byde på kæmpemæssige demonstrationer verden over. Desværre er det ikke en selvfølge at dagen også bliver stor herhjemme. Vi stod ellers i en situation hvor vi for en gang skyld havde over tre måneder til at forberede og mobilisere, og alligevel må vi så erkende at demonstrationen i dag ikke står som en samlet prioritet for venstrefløjen.

Dette faktum skyldes dels valgkampen men den forklaringen skal nok snarere findes i at venstrefløjen ikke ser spørgsmålet om besættelsen af Irak som noget centralt. I stedet bliver besættelsen opfattet som endnu et spørgsmål blandt mange; og måske tilmed et spørgsmål der er ved at være passé; - nu har vi jo demonstreret mod det mange gange, så det må være på tide at komme videre til nogle af de mange andre problemer.

Dette er i virkeligheden det største problem overhovedet. Ikke kun for dem der tænker sådan, men for alle der vil lave verden om; problemet er ikke først og fremmest Fogh, Bush eller kapitalismen, men vores egen manglende historiske bevidsthed og forståelse. For besættelsen af Irak er ikke et spørgsmål blandt mange andre, men overhovedet det mest centrale. Det er spørgsmålet om hvorvidt verdens største økonomiske og militære magt skal erobre kontrollen med en af de vigtigste regioner i verden; spørgsmålet om hvorvidt USA kan sætte krigs-kikkerten for et nyt øje, men også spørgsmålet om hvorvidt den nyliberale økonomiske verdensorden kan udfordres og om verdens største militærmagt kan lide nederlag. Et spørgsmål der kan besvares positivt hvis modstanden i Irak bliver ved længe nok, og hvis modstanden i resten af verden understøtter den. Allerede inden krigen brød ud, så vi hvordan der blandt verdens befolkning i dag, er en antikapitalistisk stemning af historiske proportioner, der de facto udfordrede magthaverne. Den stemning er, uanset venstrefløjens manglende klarhed, stadig til stede, og modstandsbevægelsen i Irak sikrer at det stadig er et åbent spørgsmål om USA-imperialismen kommer til at lide nederlag.

Endelig skal det mejsles ud i sten, at venstrefløjens manglende fokus på 19 marts, ikke skyldes holdningen blandt befolkningen. For aldrig siden Bagdads fald, har modstanden mod krigen og besættelsen været større. Hver gang antikrigsaktivister rejser banneret på gaden eller til debattmøder bliver det lysende klart at folk stadig opfatter besættelsen af Irak som et centralt emne der skal handles på. Selv den tvivl der kom umiddelbart efter det irakiske „valg“ er blevet manet til jorden af virkelighedens besættelse. Og derfor behøver konklusionen om 19 marts heller ikke at handle om forspildte chancer: hvis vi som venstrefløj griber teten nu, har vi alle tiders chance for at gøre 19. marts til et brag af en demonstration, og samtidig involvere de mange tusinde der burde være organiserede socialister sammen med os, til aktivt at kæmpe for en bedre verden. Vi har i sandhed en ny venstrefløj at vinde, - og kun en skodregering at tabel!

Udgivet af Internationale Socialister Ungdom, H.C. Ørstedes Vej Posthus, H.C. Ørstedes Vej 54, 1879 Frb. C Arbejdernes Landsbank Konto Nr.:

5381 - 0409686
saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Klaus B. Jensen
Red. afsluttet den 1. marts, 2005.
ISSN 1600-2687

Venstrefløjen efter folketingsvalget

En udfordring til Enhedslisten

Folketingsvalget gav både et negativt og et positivt resultat. Det negative var selvfølgelig, at Fogh ikke blev væltet. Det positive var, at Enhedslisten gik markant frem.

Mange på venstrefløjen blander det negative og det positive sammen og er enten lettere mellemfornøjede eller halvt utilfredse med valgresultatet. Det kan imidlertid være farligt, og i hvert fald skygger det fuldstændigt for nogle vigtige konklusioner, som må drages af valget. Vi er nødt til at tage de to sider og kigge på dem hver for sig.

Fogh blev ikke væltet

Først det negative: At Fogh ikke blev væltet. Det var ikke en sejr for Fogh, men et nederlag for oppositionen. Ansvar for dette ligger ét sted: Hos ledelsen af de store arbejderpartier, Socialdemokraterne og SF, som ikke evnede at formulere et alternativ, der kunne omsætte den folkelige utilfredshed med Fogh til stemmer på oppositionen.

For sagen er jo, at Fogh-regeringen på en lang række centrale områder har haft befolkningen imod sig: Irak-krigen, nedskæringer på sundhed og uddannelse, racismen, Christiania osv. Og vi har i Fogh-regeringens levetid set nogle af de største folkelige mobiliseringer i mange år: Ikke kun mod Irak-krigen, men også på uddannelsesområdet og mod lukningen af Christiania.

Valgresultatet siger noget om krisen i de reformistiske arbejderpartier: Selv efter så store protester har man ikke evnet at omsætte det til at få væltet Fogh. Men det siger også noget om mulighederne for at vende udviklingen.

Stor fremgang for EL

Det bringer os så til det positive: Enhedslistens fremgang. Det er en fremgang, der forpligter. Kan Enhedslisten løfte det ansvar at opbygge modstanden mod Fogh?

Nogle vil nedtone Enhedslistens fremgang. Og parlamentarisk set er en fremgang på 2 mandater måske ikke det store. Men *udenoms-parlamentarisk* kan

fremgangen – hvis den udnyttes rigtigt – være langt større.

For det første var fremgangen ikke som tidligere mest en anti-EU-protest. EU fyldte meget lidt i valgkampen. Det var snarere en *anti-kapitalistisk* protest: Mod alle de ting, som Fogh står for.

For det andet fik EL en næsten massiv opbakning blandt unge, især i Københavns-området. Ved prøvevalg på fx gymnasier har Enhedslisten overalt fået 25-30-40 pct. af stemmerne – enkelte steder over 50 pct.!

For det tredje har Enhedslisten i løbet af valgkampen fået op mod 1000 nye medlemmer. For et parti med ca. 2.500 medlemmer er det enormt. Det viser, at rigtigt mange ikke kun stemmer på EL i protest og afmagt, men ønsker aktivt at gøre en forskel.

Mange af dem har helt sikkert været med i protesterne mod krig, nedskæringer osv. Nu begynder de at drage mere generelle anti-kapitalistiske konklusioner og søger til det parti, der klarest udtrykker det.

Fremgangen forpligter

Enhedslistens fremgang pålægger partiet en forpligtelse til at gå i spidsen for at opbygge en reel, aktiv anti-kapitalistisk modstand. Det handler ikke om flere spørgsmål til ministrene på Christiansborg, men om modstanden udenfor.

De mange nye medlemmer giver EL nye muligheder. Men det kræver, at man begynder at tage sig selv mere alvorligt som parti, end det hidtil er sket. Der er behov for at gøre op med nogle af de dogmer, som Enhedslisten blev dannet på i 90'erne.

For det første må EL finde ud af, om man først og fremmest er et parlamentarisk projekt eller en organisation af politiske aktivister?

I dag er EL nærmest et parlamentarisk projekt med et aktivistisk vedhæng. Der bruges uforholdsmæssigt mange ressourcer i EL på den parlamentariske del og alt for lidt på den aktivistiske. Der er fx langt flere ansatte hos EL på Chri-

stiansborg end på partikontoret.

Hvilken organisation?

For det andet må EL finde ud af at bruge sin egen organisation aktivt. Selv om EL har været en vigtig del af mobiliseringerne mod Irak-krigen, så har man ikke brugt sin egen organisation særligt effektivt.

Når Enhedslisten fx har flere afdelinger i København med langt over 100 medlemmer, som endnu ikke har været på gaden for at mobilisere til demonstrationen 19. marts, hvad skal man så bruge en organisation til?

Det er den slags, som vil gøre en forskel. Hvis bare halvdelen af EL's 3.000 medlemmer sammen gik på gaden – landet over – når der skulle mobiliseres til fx 19. marts, så ville vi få lige så store manifestationer som i fx Italien, Grækenland, Spanien og Storbritannien.

En stor og stærk demonstration 19. marts vil af alle blive opfattet som en stærk manifestation af venstrefløjens styrke. I sådanne situationer kan en seriøs organisation ikke overlade til det lokale initiativ at mobilisere – det må være en fælles prioritering for *hele* organisationen.

For det tredje må EL være mere klar i sine socialistiske visioner: Handler det bare om mere demokrati gennem folketinget? Eller er det nødvendigt at tage et magtopgør med de nuværende magthavere?

Et magtopgør, som er opbygget gennem strejker, blokader, besættelser, massedemonstrationer osv., er en nødvendig del af argumenterne, hvis visionen om, at „En anden verden er mulig“ skal blive til virkelighed.

Med op mod 3.000 medlemmer kan ingen andre end EL i øjeblikket udfylde den rolle at opbygge en bredere folkelig modstand mod Fogh. Internationale Socialister/ISU vil gerne appellere til, at EL tager sin rolle alvorligt – så skal vi gerne give en hånd med.

JØRN ANDERSEN

KVINDERNES INTERNATIONALE KAMPDAG

Marie Nielsen levede fra 1875 til 1951. Hun var revolutionær socialist og spillede en vigtig rolle først på Socialdemokratiets venstrefløj og siden i den heftige periode som fulgte umiddelbart efter den russiske revolution i 1917. Følgende er et uddrag af artiklen Arbejderkvinders internationale kampdag skrevet i 1929, fra bogen "Revolution - Artikler om parti, klassekamp og kvindekamp" som kan læses i sin fulde længde på www.marxisme.dk.

Den 8. marts kaldes alverdens arbejderkvinder ud til demonstration og kamp. For frigørelse – for ligestilling.

Den 8. marts kaldes alverdens arbejderkvinder ud til demonstration og kamp. For frigørelse – for ligestilling.

Men verden er ikke mere et kapitalistisk hele. Sovjetunionen står der urokket – opbyggende det socialistiske samfund.

Demonstrationerne her og der bliver da af væsensforskellig art. Her *mod* et umenneskeligt system, der til værn for et menneskeligt.

I de kapitalistiske lande er klassekampen yderligere tilspidset under det kapitalistiske systems forfald, således at i de vesteuropæiske lande, hvor overklassen endnu ikke er gået over til det åbne, brutale diktatur som i Italien og Tyskland, der står den på spring til at gøre det. De borgerlige demokratiske partier og Socialdemokratiet søger at forhindre katastrofen ved at imødekomme overklassens krav om større udbytningsmuligheder ved lønsænkninger, ved nedskæring af de sociale udgifter og ved alle mulige foranstaltninger for at hæve priserne, deriblandt den her i landet så forbryderisk anvendte metode simpelthen at opbrænde næringsmidler i kæmpemæssig stil.

I disse lande, hvor fascismen – ved hjælp af disse regeringsmetoder – gnaver sig sikker vej fremad, bliver kårene for arbejderklassen for hver dag slettere.

Mange arbejderes løn strækker ikke til, at familien kan leve en menneskelig tilværelse, og de arbejdsløse er prisgivet hungeren.

Kvinderne lider dobbelt, både som arbejdersken, der trykkes i løn endnu stærkere end manden, og som husmoderen, der umuligt kan skaffe familiemedlemmerne det nødvendige til livets ophold ud af de ringe understøttelser.

I de fascistiske lande er forholdene dog langt frygteligere. Der har kvinderne, foruden de trykkende økonomiske sorger, også sorgen

over deres mænd, fædre og brødre, som den blod- og hævn-tørstige overklasse holder inde-spærret i fængsler og koncentrationslejre, hvor de mishandles og pines, hvor de tvinges til at begå selvmord, „skydes på flugten“ – „Intet vilddyr er så rasende som borgeren, der ser sin pengepung truet!“ – Borgeren har set sin magtstilling og sin privilegerede stilling som ejendomsbesidder truet ved den revolutionære fremmarch af arbejderklassen, og den fråder som et dyr i de fangne modstanderes kød og blod.

Mange heltedige proletarkvinder står selv midt i kampen og døjer kår side om side med mændene uden at ænse farerne, der truer dem.

De indrømmelser, der hidtil er gjort over for kvindens ret til erhverv og ligestilling i øvrigt, tages af fascismen tilbage, og ved et uhyre tryk søger man at presse kvinderne tilbage til middelalderlige forhold, hvor *kvindernes opgave bliver køkkenet og barnekammeret, og deres eneste trøst kirken med dens fordummende og forslavende indflydelse*.

Fascismen – overklassens sidste middel til at bevare sin magt til udbytning af masserne – kan imidlertid ikke overvinde den dødelige krise, som det kapitalistiske system har fremkaldt, og den rustar sig derfor til som en sidste udvej at fremprovokere en *ny verdenskrig*. De japanske hære står allerede parat til at kaste sig over Sovjetunionen, og i alle lande rustes der feberagtigt.

Har vi glemt den sidste verdenskrig?

Nej, vi husker som var det i går det rædselsfulde menneskeslagteri, hvor arbejder blev tvunget til at

myrde arbejder, for at kapitalisten kunne få sin profit.

Vi husker de dodes millioner – enkerne – de faderløse – de hundredtusinder krigskrøblinge! *Og nu vil kapitalisterne en ny verdenskrig!* Der skal skaffes profit til krigsindustrien. De arbejdsløse? Ja, de skaffes af vejen med det samme. Den nye krig vil blive forfærdeligere end alt, hvad menneskeslægten hidtil har oplevet.

Og målet? Sovjetunionen knust – de russiske arbejderes socialistiske samfund knust – verdenssocialismens fremskudte forpost knust – Sovjetunionens store markeder opdelt – verdens arbejderklasse under hundreddobbelt tryk og slaveri – det er målet! *Vi arbejderkvinder demonstrerer den 8. marts!*

Vi demonstrerer mod al den elendighed for arbejderklassen der rummes i ordene: *fascisme – krig – kapitalisme*. Vi kalder alle arbejderkvinder ud den 8. marts, for at de skal forstå, at for arbejderklassen gælder *ingen national grænse*, og hvis vi skal blive i stand til at hæmme og sejre over de onde magter, da må vi i international solidaritet stå ved mændenes side.

Imod fascisme og den imperialistiske krig!

For bevarelse af arbejderens socialistiske fædreland: Sovjetunionen!

Til bekæmpelse af kapitalismen, for gennemførelse af socialismen!

Kvinde Klasse & kamp

Hvad skal vi med den 8. marts?

Den 8. marts er kvindernes internationale kampdag. Kvinder samles i hele verden, og står sammen. Men står sammen om hvad? Engang var det for at kæmpe for en stemmeret. Det er snart 100 år siden, at kvinder fik stemmeret i Danmark. Går det ikke meget godt med kvinder, ligestilling og ligeløn?? Er denne dag kun for gamle rødstrømper, og kvinder der hader mænd. Nej! der er stadig brug, for en kampdag. Der er brug for, vi fortsat sætter fokus på kønnenes indbyrdes magtforhold og muligheder på arbejdsmarkedet. Det er ikke kvinderne, der sidder som borgmestre og indenfor magtfuld topledelse. Der er, 8 gange så mange mænd som borgmestre og amtsborgmestre. I 2002 var der 4 % kvinder i topledelse, mod 96 % mænd... Kvinder er stadig lønnet op mod 10 % lavere end mænd i tilsvarende stillinger.

På 10 år er antallet af kvindelige ledere dog næsten fordoblet, så udviklingen går den rigtig vej, men kvinder udgør stadig kun omkring 11 % af direktørerne. En ny undersøgelse fra handelsskolen dokumenterer, at kvinder på toppen er guld værd for firmaerne. Desværre viser samme undersøgelse, at der er færre kvinder i bestyrelserne i de danske virksomheder.

Vi kvinder skal blive bedre til at kommunikere, hvad vi kan og hvad vi er værd.

Bryde ud, og ikke sammen... Virksomheder skal aflive myten om, at det kan være ligefrem skadeligt at ansætte kvinder i toppen.

Der bliver i dag stillet store krav til kvinder, og kvinder stiller store krav til sig selv. Hvis kvinder ønsker at tage del i arbejdslivet, betyder det nødvendigvis, at de må opgive noget ansvar for hjemmet. Mange kvinder bukker under for presset, fordi de vil være superkvinder, og fordi det stadig ligger indbygget i vores

kultur at fastholde og værne om gamle traditioner med, at kvinder tager sig af børn og hjem, samtidig med at vi jo er et demokratisk samfund med ligeberettigelse, hvor kvinder på lige fod med mændene er udearbejdende. Det er ikke ideen med ligestilling!

Der er brug for en nuanceret debat - en debat, hvor også mændenes ligestillingsvilkår tages op, og hvor magtforholdene både på arbejdsmarked og i hjemmet revurderes.

Der er brug for, at ligestillingskampen bliver en fælleskamp. Ligestilling betyder lige muligheder for begge køn. Mange kvinder verden over har brug for den fælleskamp.

100.000 kvinder er ofre for handel, millioner af kvinder udsættes for vold, og hvert minut dør en kvinde i forbindelse med graviditet eller fødsel. Hver dag smittes ca. 7000 kvinder med hiv og hvert år mangler 200 millioner kvinder effektive præventionsmidler.

Så hvad skal vi med 8. marts? Vi skal stå sammen om at være kvinder, vi skal sige nej til at kunne det hele alene, og ja til at kunne det hele sammen med mændene. Der er nok at kæmpe for og imod.

Så længe leve den 8. marts, en dag for fællesskab og refleksion.

Kilder: Sex og samfund, Dansk statistik og Politiken.

Eva Dam

Farlig stemning i Libanon

Bassem Chit fra International Socialist Group i Libanon måler her stemningen efter attentatmordet på Rafiq al-Hariri.

Begravelsen af den myrdede tidligere libanesiske premierminister Hariri fremviste styrken af den libanesiske opposition, der i hundred tusindvis gik på gaden.

På gaden blev der sagt, at det var Syrien, der stod bag attentatet. Libanon er fyldt med vrede mod Syriens tilstedeværelse.

USA bruger mordet til at svække det syriske regime. USA trak sin ambassadør hjem efter attentatmordet og har optrappet retorikken.

Og der er en voksende spænding omkring FN-resolution nr. 1559, udarbejdet af Frankrig og USA, som kræver øjeblikkelig tilbagetrækning af syriske tropper fra Libanon.

Men Syrien ønsker ikke at forlade Libanon, fordi det så vil miste et vigtigt kort i spillet om fredsprocessen i Mellemøsten.

Der er også omkring en million syriske arbejdere i Libanon – mange er ufaglærte i dårligt betalte jobs.

Deres indtægter er et hul i de sanktioner, som USA har påtvunget Syrien. En stor del af Syriens økonomi er afhængig af dets tilstedeværelse i Libanon.

Det syriske regime er blevet mere isoleret i regionen og er præget af stor usikkerhed, hvor USA står ved den østlige grænse i Irak og med Israel ved den vestlige. Situationen kan udvikle sig alvorligt for det syriske Baath-regime.

Den pro-syriske regering i Libanon er også ved at miste sit greb. Hverken den nuværende premierminister Omar Karami eller præsident Emile Lahoud er kommet med et bud på, hvad der skete. Hariri's død betyder, at regeringen står svagere og oppositionen styrkes, især fordi oppositionen har rørt følelserne ved at udråbe Hariri som martyr. Oppositionen rejser vreden mod det syriske regime og udnytter stemningen til egen fordel.

Der er skabt en klar splittelse i Libanons herskende klasse, og den bliver stadig mere

Rafiq al-Hariri, tidligere libanesiske premierminister blev i starten af februar dræbt af en bilbombe - den libanesiske socialist Bassem Chit fortæller her om stemningen i landet efter mordet.

alvorlig. Regeringens indbydelse til forhandling og forsoning, blev afslået af oppositionen.

Hariri repræsenterede midten i libanesiske politik og stod for nyliberal politik og privatiseringer. Han besad en nøglerolle i den libanesiske økonomi, og ejede 10 % af aktierne i Solidere – det firma, der ejer bymidten i hovedstaden, Beirut.

Han repræsenterede også en politisk åbenhed overfor udenlandske investeringer i landet, frem for alt fra Golf-staterne.

Den libanesiske opposition består af en lang række organisationer og interesser.

De sidste par år har set fremvæksten af *Free Patriotic Movement*, der ledes af Michel Aoun – en nyliberalistisk nationalist, hvis politik kan sammenfattes i sloganet: „Libanon for libanesere“. De kræver en fuldstændig tilbagetrækning af de syriske tropper fra Libanon og udvisning af de syriske arbejdere.

En anden del af oppositionen er *Qornet Shehwan*, der rummer en lang række kristne partier. De har talt for forbedring af relationerne mellem Libanon og Syrien, men har i de sidste par måneder haft en mere konfronterende tone efter vedtagelsen af FN-resolution 1559.

Druser-lederen Walid Jumblat fra *Progressive Socialist Party*, er et tredje element af

oppositionen. Det er først for nyligt, at Jumblat er skiftet til en total konfrontation med regeringen og Syrien. Dette har ført til at *Democratic Left* – en libanesiske version af de europæiske socialdemokrater – også tilsluttede sig oppositionen.

Før sin død havde Hariri bevæget sig mere og mere over mod oppositionen, selv om han også prøvede at fastholde midten.

Tilsammen udgør oppositionen en stor front, og der er frygt for, at regeringen vil anvende vold imod den. Oppositionen har erklæret, at den vil holde sig til demokratiske metoder.

Men de fleste ledere i oppositionen har en fortid som krigsherrer – ligesom mange i regeringen. Nogen kunne udnytte situationen til en mere voldelig konfrontation.

Efter Hariri's død er oppositionen også forfaldet til at puste til den rodfæstede racisme i det libanesiske samfund imod de syriske arbejdere. Oppositionen håber der ved at opnå flere stemmer ved det kommende valg.

På det sidste har der været mindst to angreb af ukendte imod syriske arbejdere, og racistiske udsagn flourerer i gaderne.

Der er i Libanon en frygt for, at enten regeringen eller oppositionen vil gribe til væbnet konfrontation, hvad der kan udløse en ny borgerkrig.

Walid Jumblat har erklæret, at alle tabuer er faldet, og at alt er muligt. Han har endda foreslået et vestligt mandat over Libanon. Oppositionen søger støtte hos USA og Europa. Hvis det bliver til krig, vil man ikke blive overrasket over at se amerikanske eller europæiske tropper i landet.

Oppositionen har valgt at blive USA's næste allierede i Libanon, og har hurtigt skiftet fra at reparere på forholdet til Syrien til at støtte FN-resolution 1559. Men mens oppositionen direkte anklager Syrien for at stå bag mordet på Hariri, så er Frankrig og USA mere forsigtige.

Situationen vil efter det kommende valg stå klarere.

Men for den libanesiske venstrefløj drejer det sig ikke om at blive fanget ind i det politiske spil i den splittede herskende klasse, men at opbygge et politisk alternativ.

Vi forsøger at opbygge en bevægelse, der går imod, at den herskende klasse igen skal kaste landet ud i en ny borgerkrig. Samtidig vender vi os imod Syriens kontrol over Libanon. Og vi modsætter os skarpt alle tiltag fra USA eller Europa til at starte en krig mod Syrien.

Kort før redaktionens afslutning valgte den libanesiske regeringsleder at træde tilbage - følg den seneste udvikling på www.zmag.org/weluser.htm

Ingen krig mod Iran

Bush truer Iran med krig, fordi den iranske regering efter sigende er i gang med at fremstille atomvåben. Den velansete amerikanske journalist Seymour Hersh

beretter i New York Times om den amerikanske efterretnings-tjenestes angrebsplaner mod specifikke kemiske og nukleare mål i Iran. Hersh citerer en højtstående efterretnings-agent der beretter at krigen mod Irak kun er første etape i en større amerikansk plan – „Bush-regeringen ser dette som en del af en større krigszone. Næste mål er Iran“.

Anklagerne mod Iran lyder som en dårlig efterfølger til krigen mod Irak, og allerede inden jungletrommerne for alvor har taget fat, er de amerikanske beviser om Irans atomvåben blevet tilbagevist. Billedet som ses her på siden er både blevet brugt som bevis på at Iran og Nord Korea har atom våben (Kilde censurnyt.dk)

12.000 demonstrerede da Bush besøgte den tyske by Mainz. 10.000 politibetjente var udkommanderet til at holde dem fra verdens største terrorist. Skilte og bannere med USA og Bush-kritiske budskaber blev censureret af ordensmagten.

ANTI BUSH

Hugo Chavez og Venezuela

Revolution i slow-motion

I denne oversættelse fra engelske Socialist Worker fortæller den britiske Latinamerika-ekspert Richard Gott om den venezuelanske præsident Hugo Chavez's politik og planer for fremtiden.

Hvilken slags politik har Hugo Chavez gennemført i Venezuela siden han blev landets præsident?

Chavez har været ved magten i seks år, men det tog tre år før han kom frem på den latinamerikanske politiske scene. Siden da er han blevet leder for progressive kræfter i Latinamerika.

Han står næsten som en efterfølger til Fidel Castro, som er utrolig populær i Latinamerika. De nye politiske bevægelser i Peru, Ecuador og Bolivia ser med glæde til Venezuela.

Der foregår en revolution i Venezuela, en usædvanlig slags revolution - det er en revolution i langsom gengivelse. Chavez er en demokratisk præsident og arbejder med demokratiske institutioner. Valget i 1998, da det gamle politiske system kollapsede, var et valg, ikke et kup. Chavez lavede en ny radikal forfatning i 1999. Den cementerede det faktum, at Venezuelas olieselskab er statsejet. I 1990'erne havde regeringen talt om, at de skulle privatisere det.

Han lavede også en lidt upræcis landreform. I Venezuela er de fleste bønder taget til byerne. Det er det mest urbaniserede land i Latinamerika, men en landreform har stadig stor symbolsk betydning.

I november 2001 gennemførte Chavez for første gang en række radikale dekretter. Det var vigtigt. Det var begyndelsen til tydeligere tegn på, at han var langt mere end en reformist. Disse dekretter påvirkede olieindustrien, landreformen, boliger og fiskeriindustrien og de oprettede små kreditbanker. Det var store reformer. Det vækkede oppositionen, der optrappede deres aktivitet, bl.a. med store demonstrationer i gaderne. Folk der havde sluttet sig til Chavez, hoppede af til oppositionen.

Oppositionen begyndte alvorlige forhandlinger med generaler i hæren. De planlagde et kupforsøg, der fandt sted i april 2002. Men kuppet slog fejl i løbet af 24 timer.

De privatejede aviser og TV-stationer var centrum for oppositionen. De erstattede de gamle politiske partier. Kuppet i 2002 var organiseret fra redaktions- og TV-kontorer. Oppositionen prøvede at vælte Chavez to gange mere - en lock-out i 2002, som bl.a. involverede det statslige olieselskab, og en folkeafstemning i august 2004 om mistillid til præsidenten. Dette slog også fejl. Oppositionen troede på sin egen presse, at Chavez var upopulær og ville være let at vælte.

Hvad er hovedårsagerne til Chavez's popularitet? Og hvordan planlægger han at holde højrefløjen stangen?

Der er rigtig mange der følger Chavez. Selv om oppositionen kan arrangere store demonstrationer, så kan pro-Chavez grupper gøre det samme. Regeringen er bedre organiseret i slumkvarterer, hvor de fleste folk bor. Venezuela har uanede rigdomme til rådighed, i form af olie. Alle har brug for, at olien flyder. Olieselskabet har været nationaliseret siden 1976; men de, der har kontrollert det, har drevet det for deres egen personlige vinding og morskab. Selskabet har tjent penge til selskabet, ikke til staten - det har opbygget investeringer i USA og Europa. Meget få af pengene er kommet tilbage til Venezuela.

Efter lock-outen i 2002, blev alle de involverede fyret - 18.000 - ca. halvdelen af

Chavez har givet penge til sundhed og uddannelse, specielt for de fattige.

arbejdsstyrken. Top-ledelsen blev også fyret og selskabets paladsbygninger i hovedstaden Caracas blev overtaget.

Disse bygninger blev omdannet til „Bolivariske universiteter“ for dem, der kommer fra slumbyerne. Selskabet fortsatte med at pumpe olie i samme tempo, men med et nyt lederskab.

Chavez har givet penge til sundhed og uddannelse, specielt for de fattige. Dette bringer folk ind i samfundet, der før var marginaliseret. Om 10 år vil der være skolede folk, der vil være i stand til at overkomme det svære problem, at middelklassen har boykottet Chavez's program.

Et alternativt system skabes gennem disse programmer. Det er meget spændende og åbent. Og Chavez har tid - han vil helt sikkert blive genvalgt til seks år mere i 2006.

Hvorfor beskriver Condoleezza Rice, USAs nye udenrigsminister, Chavez som en „negativ kraft“ i Latinamerika?

Chavez har altid haft en ekstremt anti-imperialistisk retorik, specielt mod den nyliberalisme, der er blevet påtvunget Latinamerika gennem de sidste 20 år. Nyliberalismen har været en katastrofe og er blevet forkastet af det store flertal af mennesker, der har set deres levestandard falde. Store dele af Latinamerika er i ekstrem økonomisk krise.

Men Chavez har et alternativt program for regionen. Og han har udtalt sig mod „kri-gen mod terror“.

Han var også virksom i at genoplive OPEC - organisationen af olie producerende lande - i 1990'erne. Da var olie-prisen faldet til \$10 pr. tønde. For nylig var prisen \$50 pr. tønde. Han har et meget tæt forhold til Fidel Castro i Cuba og sælger billig olie til Cuba.

Alt dette alarmerer USA. Men jeg tror ikke, vi skal overvurdere, hvad USA kan finde på at gøre - der er en tendens på venstrefløjen til at tro, at USA er almægtig. Jeg er sikker på, at USA arbejder på kupplaner mod Chavez, men ligesom den venezuelanske opposition, er de ved at løbe tør for muligheder. Jeg tror ikke, de vil invadere Cuba eller Venezuela. USA opfatter sig selv som at have nok at gøre i Mellemøsten, der er deres prioritet.

Chavez talte om socialisme ved Verdens Sociale Forum (WSF) i januar. Er han ved at blive mere radikal?

Chavez bliver mere radikal hvert år. Han læser utroligt meget. Han holder regelmæssige, populære taler, rettet mod slumbyerne. Talerne er uligt noget andet i Latinamerika. Han har forandret sig enormt meget. Han plejede at være ret sexistisk, men han er på feminismens side nu. Han har altid haft en sympatisk indstilling til venstrefløjen, men i de sidste par år er han begyndt at referere til Marx og Trotsky.

Chavez holdt en radikal tale ved WSF i Porto Alegre for to år siden - talen i år var endnu mere opsigtsvækkende. Han taler også socialismens sprog hjemme i Venezuela. Han havde aldrig sagt, han var socialist før. I stedet snak-

kede han om at være en Bolivarianer, en humanist, en der støttede den cubanske revolution.

Jeg ser Chavez som en meget original figur. Han passer ikke ind i et mønster med Salvador Allende, cubanerne eller Sandinisterne i Nicaragua. De havde altid et mere åbenlyst marxistisk sprog.

Hvilken slags problemer vil Chavez få, når han prøver at drive sin „Bolivariske revolution“ fremad?

Der er en ujævn vej forude. Reformprogrammet vil have sine egne problemer og behov for reorganisering. Hvad der end sker for øjeblikket, vil ikke nødvendigvis være det samme om tre år. Chavez er meget udogmatisk - han har ikke en færdig plan. Chavez vil have, at folk organiserer sig for deres egne rettigheder og krav. Vi har ikke set, hvad folket vil endnu. At uddanne og bringe de fattige ind i samfundet, betyder at de vil være i stand til at fremsætte deres egne krav.

En af grundene til, at Chavez klarede sig så godt i folkeafstemningen, var at han gav statsborgerskab til to millioner mennesker i Venezuela. De var økonomiske emigranter fra hele Latinamerika. Der har også fundet et kæmpe arbejde sted med at registrere vælgerne. Folk i de fattigere områder, folk der aldrig havde stemt før, er nu blevet registreret som vælgere. Disse mennesker har aldrig haft mulighed for at sige, hvad de vil have. De bliver aktører på den politiske scene i løbet af de næste få år.

Oppositionen forsvandt efter folkeafstemningen, men de kommer tilbage. På længere sigt vil de organisere et politisk parti for at lave alternative forslag for at trække samfundet til højre. Der vil også være paramilitære grupper, lidt vold og flere snigmord.

Hvordan passer Chavez ind i den latinamerikanske politiske scene?

Hans vigtigste allierede er Nestor Kirchner, Argentinas præsident. Selv om Kirchner ikke forsøger sig med revolutionær forandring hjemme, så har de det samme syn på det udenrigspolitiske område. Der er en velorganiseret folkelig bevægelse i Argentina, der holder Kirchner på plads.

Chavez's forhold til Lula, Braziliens præsident, kan kun blive værre. De har et offentligt venskab, men Chavez er allieret med de landløses bevægelse, der er modstandere af Lula. Der er ingen chance for at Lula vil bevæge sig til venstre, opgive nyliberalismen eller tale imod USA.

Der skal være valg i Bolivia snart. Det ser ud til at Evo Morales, den radikale indianerleder, vil vinde valget. Ecuador ser ud til at have produceret en Chavez-agtig figur i Lucio Gutierrez, men han har ikke været så radikal som forventet.

Det store spørgsmål er Colombia. FARC, den venstreorienterede guerillagruppe, styrer 40 % af landet og kan ikke udryddes. USA støtter Alvaro Uribe, Columbias præsident. Der er fare for, at krigen kan sprede sig over grænsen til Venezuela. Hvis jeg styrede CIA tænketanken, der skulle destabilisere Venezuela, ville jeg gøre det gennem Colombia.

Chavez skal finde sig en vej gennem disse problemer. Han har brug for at være på god fod med disse magtfulde lande, men han skal også vise, at han står på de radikale reformisters side.

OVERSAT AF JESPER HØI KANNE

Richard Gott er tidligere Latinamerika analytiker for den engelske avis The Guardian. Hans nye bog, Hugo Chavez: The Bolivarian Revolution in Venezuela, udgives af Verso i april.

Adrian Mole er tilbage

I starten af januar var jeg i London, og lufthavnens boghandel bød på et gensyn med en af de skæggeste karakterer, jeg nogensinde har mødt. De fleste andre på min alder kan sikker huske Sue Townsend's bøger om den bumsede teenager, og alle hans problemer med livet, kærligheden og dagligdagen. Jeg havde egentlig ikke penge til bogen - havde faktisk allerede købt flere bøger i London til mit studie, og havde lovet mig selv ikke at bruge flere penge. Det løfte måtte jeg dog hurtigt bryde, for pludselig stod jeg der med „Adrian Mole and the Weapons of Mass Destruction“ i hånden. Efter meget kort betænkningstid glemte jeg alt om min saldo og smækkede mit visakort frem på disken.

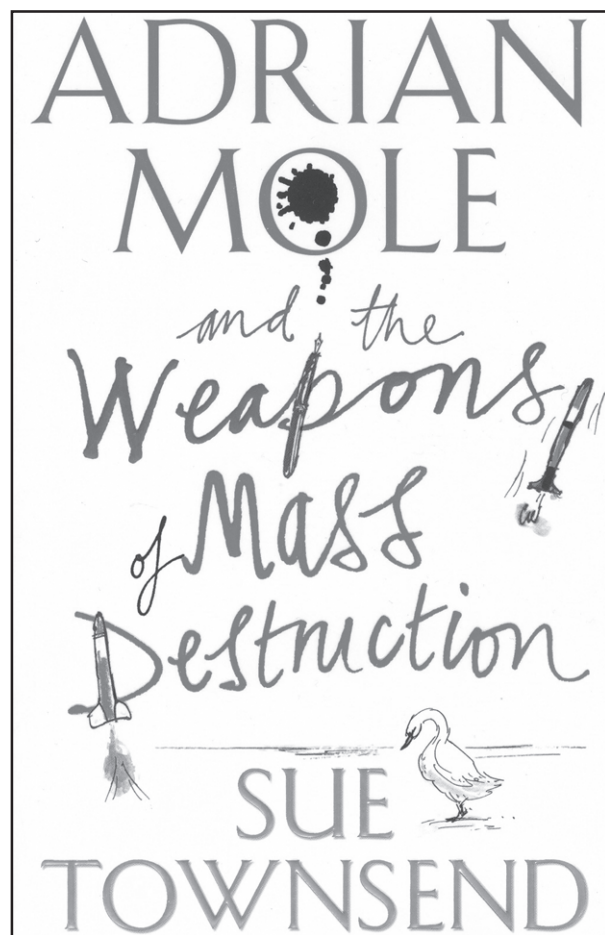
Det viste sig at være en fantastisk beslutning. Da jeg kom hjem lod jeg simpelthen være med at åbne de breve, banken sendte mig, og lod mig opsluge af bogen. Det viste sig at Townsend faktisk har skrevet adskillige andre bøger om Adrian Mole. Den her er, så vidt jeg kan regne mig frem til, den syvende i rækken, og Adrian er blevet 32, og endnu mere utroligt - far til to! Bogen starter den dag i oktober 2002, hvor Blair fortæller det britiske parlament om beviserne for Saddams besiddelse af masseødelæggelsesvåben - våben, der indenfor 45 min er klar til at ødelægge så langt væk som Cypern. Adrian skriver selvfølgelig straks et takkebrev til Blair; han havde nemlig lige

bestilt en rejse til Cypern for ham og hans ældste søn. Adrian beder samtidig Blair om at videresende beviserne til rejseselskabet, så han kan få sit depositum tilbage.

Resten af bogen følger vi Adrian gennem 2003. Dermed er rammen klart politisk. Læseren får, gennem Adrians fantastisk naive og spidsborgerlige øjne, lov til at genopleve alle årets højdepunkter; fra de store demonstrationer 15. februar, hvor Adrian selvfølgelig overraskes over, hvor almindelige flere af antikrigs-aktivisterne ser ud, til Bagdads fald, og besættelsesmagtens voksende problemer med at kontrollere landet. Men det er ikke bare de store overskrifter, der gør den politisk; bogens egentlige styrke er den måde, Townsend formår at spejle så mange af tidens tendenser. Derved bliver bogen en fabelagtig samfunds-satire.

Men bogen er ikke først og fremmest en politisk bog; derimod er den mest af alt en hylende morsom fortælling om Adrians problemer og oplevelser. Et af de helt store temaer, er den meget dominerende og hysteriske kæreste, som Adrian gør mange til-løb til at slå op med, samt overvejelserne om, hvordan han skal komme i kanen med hendes lækre søster. Desuden byder bogen på dræber-svaner, kreditkort og galoperende gæld, Adrians forældre og deres eksperimenter med monogam livsførelse, surround-systemer der spiller for højt til at blive tændt i en lejlighed, samt statsministre der vedblivende glemmer at fremsende beviser for masseødelæggelsesvåben. Det bedste ved det hele er, at man faktisk ikke

Sue Townsend's bog er en karikeret og bidende satire, men hun har så mange aspekter med, at de fleste af os må føle os mere eller mindre ramt; således griner man stadig både af og med Adrian Mole - skriver Alexander Lassithiotakis.

behøver at kunne huske de andre bøger, selvom der enkelte steder er ekstra humor til dem, som kan; fx da Adrian tager til fest med sine gamle klassekammerater og lærere - Adrian har stadig stærke følelser for Pandora, men tør stadig ikke fortælle hende det. Adrian skriver stadig kun lorte-digte, selvom han stadig er overbevist om det modsatte. Til gengæld inspirerer han ved at finde på nye måder at bruge mangofrugter på når man er i bad.

Townsend's bog er en karikeret og bidende satire, men hun har så mange aspekter med, at de fleste af os må føle os mere eller mindre ramt; således griner man stadig både af og med Adrian Mole, og det er nok det, der

gør den så suveræn. I hvert fald må jeg konstatere, at jeg har været konstant underholdt og klukkende i over tre uger. Selvom min økonomi stadig er elendig, fortryder jeg ikke et sekund min investering. Alle antikapitalister, og andre søde mennesker i almindelighed, fortjener simpelthen at forkæle sig selv med et godt grin. Så jeg kan virkelig anbefale at få fat på bogen. Så vidt jeg kan se, er det billigste sted herhjemme fra på www.e-boghandel.dk, hvor den koster 180 kr.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS

Bob Dylan - Den politiske radikalismes supernova!

Bob Dylan

Chimes of Freedom af Mike Marqusee fra 2003 er en tæt beskrivelse af Bob Dylan og hans kunst fra 1961 og videre frem.. Forfatteren er amerikaner, men har boet i England siden 1970. Han beskriver indgående 60'erne og den politiske situation i USA og England på den tid, med Dylans egne ord fra et interview i 1985: „Amerika var meget straight og efterkrigsagtigt, småborgerligt og bournert: Kommunistkrækken, den „uamerikanske virksomhed“s komité med McCarthy, puritanisme, klaustro-

fobi m.m. Hvad der skete derudover var skjult, og der gik år før medierne overhovedet så hvad der skete, mens de prøvede på at kvæle det og kaldte det dumhed“.

Om bogen skriver Mike Davis, amerikanske forfatter og aktivist: - „I dette bemærkelsesværdige tilbageblik til bl.a. 60'er-kulturen genopdager jeg den glemte holdning og de politiske sammenhænge fra Dylan's supernova - år.“ Derved redder Mike Marqusee en af de mest indtrængende poetiske stemmer i Amerikas historie fra den

nedladende kynisme, han senere betragtede sit eget værk med.

I begyndelsen af tresserne flytter Bob Dylan fra Minnesota til Greenwich Village i New York. Det bliver en åbenbaring og et vendepunkt for ham. Han træffer folkesangeren Woody Guthrie som var sin tids største og vigtigste sing-songwriter. Woody Guthrie er ikke blot revolutionær socialist og antifacist, han organiserer også solidaritets arrangementer for strejkende arbejdere. Sammen med Alan Lomax, Pete Seeger og Huddie Ledbetter (Leadbelly) præger og inspirerer disse musikere Bob Dylans egne sociale indignation og politiske radikalisering.

Massearbejdsløsheden og depressionen i 30'erne og uenigheden omkring det kommunistiske partis politiske degenerering, bliver til en del af Bob Dylans bagage. Den første store politiske protestsang kom i 1962, „Blowing in the Wind“. I 1963 deltager den 21-årige Bob Dylan i den amerikanske borgerrettighedsbevægelses demonstration for Jobs and Freedom i Washington DC. Sammen med andre kunstere og musikere som Peter, Paul and Mary, Odetta, Joan Baez og Josh White. Martin Luther King var hovedtaler og på sidelinien stod Malcolm X fra De sorte Pantere. Bob Dylan optrådte med sangen: „When the Ships come in,“ som han havde lavet á la Brechts Søroverjenny, men up to date og meget skrap.

En af de andre store sange fra 60'erne var „Only a pawn in their game“ (Kun en brik i deres spil). I det meste af Bob Dylans liv forstår han som en af de mest dristigste og dybeste når det handler om fattigdom

og racisme.

Af andre markante sange, skal nævnes „A hard rain's a-gonna fall“, fra Cubakrisens dage og „Masters of war“, en ætsende anklage mod krigens bagmænd og løgnere. I lyset af Vietnamkrigen skriver Bob Dylan „The times they are a-changing“. Forfatteren beskriver hvordan Bob Dylan's i takt med antikrigsbevægelsen og de sociale bevægelser afmatning glider væk fra radikale ideer og over i nyreligiøs omvendelse. Alligevel sang han stadig de radikale tekster og producerede nyt. Han var i sit mod og i sin glød mod kapitalismen og nøden i verden en af de største og ærligste amerikanske poeter. I et efterord gennemgår Mike Marqusee Bruce Springsteens betydning for arbejderklassen, men kommer til det resultat at han er langt mere mainstream end Bob Dylan.

They complained in the East/ they are paying too high, they say that your ore aint worth digging./ That it's much cheaper down/in the South American towns/ where the miners work almost for nothing (B.D)

ASTA LAND OLESEN.

Chimes of freedom
Mike Marqusee
Kan bestilles på www.modstand.org

Den første lastbil ankommer, den har 77 lig. En for en lastes de sorte ligposer fra bilen. Hver pose har et nummer. De ligger på linie i rækkefølge efter deres numre, der også er malet på de mursten, der skal gøre det ud for gravstene.

SORG OG RASERI MENS DE DØDE BEGRAVES I FALLUJAH

Den anerkendte kameramand og producer **Michael Burke** har i samarbejde med **Dr. Salam Ismael** produceret noget stærkt materiale, der skulle have været vist på Channel 4 News i England forleden. Det indeholdt en film taget under en massebegravelse nær Saqlawiya, uden for Fallujah.

Ligene, der blev begravet, var mestendels samlet sammen fra byens Jolan distrikt. **Simon Assaf** fra engelske Socialist Worker har set de uklippede filmklip og beskriver her deres indhold.

Den første lastbil ankommer, den har 77 lig. En for en lastes de sorte ligposer fra bilen. Hver pose har et nummer. De ligger på linie i rækkefølge efter deres numre, der også er malet på de mursten, der skal gøre det ud for gravstene.

Forsigtigt åbnes poserne, og hvert lig undersøges for at finde en eller anden form for identifikation. Mange af ligene er opsvulmede og forkullede, deres ansigter og lemmer er blevet spist af dyr. De har været døde en rum tid.

Mændene, der forbereder deres sidste hvilested, mumler bønner. Hver person stedes omhyggeligt til hvile i en udgravet fordybning i en lang fællesgrav.

Ind i mellem bliver et af ligene genkendt, og et skrig af gråd og vrede vælter frem af mængden.

Efter, at nogle af krigerne er blevet begravet, holder en af graverne en tale for, hvori han hylder deres opofrelse. „De kalder Jer terrorister“, råber en. „Men I er Fallujahs sønner. Iraks martyrer og guds elskede. I har ofret Jer selv for vor frihed og vores land.“

Råbene „Gud er stor“ lyder fra en lille gruppe, der er begyndt at samles. Alle hjælper med til at dynde jord oven på gravene. Endnu en lastbil ankommer og en ny massegrav forberedes. Nu er gruppen vokset.

Beskedene om, amerikanerne endelig har tilladt krigernes lig at blive begravet, har spredt sig rundt i lejren. Ifølge den muslimske og arabiske tradition skal de døde vaskes og begravnes inden, der er gået en dag.

Disse folk har ligget der, hvor de faldt, i dagvis, nogle gange i flere uger, siden den amerikanske hær erklærede, at de skulle blive „overladt til hundene.“

Krigernes lig begravnes i det tøj, de havde på, da de faldt. Nu er 22 blevet taget ned fra lastbilen. Hver af dem undersøges omhyggeligt, lagt i rækkefølge og forsigtigt lagt ned i en ny massegrav.

Talerne bliver vredere. En mand råber, „Det er vore sønner, ikke terrorister. I dag begraver vi vore martyrer, i går begravede vi hele familier med vore bare hænder.“

I går begravede jeg en ti år gammel pige. Er hun den terrorist, amerikanerne og premierminister Iyad Allawi sagde, der var i Fallujah? Er alle de gamle mænd, kvinderne, børnene, terrorister? Hvis de er terrorister, er vi alle terrorister!“

Mængden, der nu tæller tusinder, begynder at hælde jord over gravene.

Også kommer der endnu en lastbil. Denne gang med 33 lig. Men sammen med den kommer foruroligende nyheder.

Nødhjælpsarbejderne har fundet en hel gade i Jolan kvarteret fyldt med døde civile. Mange af de døde civile var blevet begravet kort efter, de blev dræbt. De civile er begravet i grave inden i byen, i deres haver eller fragtet bort for at blive gemt i en container udenfor byen.

Disse civile lig var først nu blevet opdaget. „I en gade er der 10 huse fyldt med familier,“ forklarede en af graverne. „Vi fandt 22 lig.

Husene er blevet plyndret.“

„Den Irakiske Nationalgarde er forrædere,“ er den en, der råber. „De er værre end amerikanerne.“ Mængden begynder atter at råbe slagord og sværger at fortsætte modstanden.

Blandt den sidste ladning lig, der skulle begravnes, var der en ung mand, knap nok teenager. Jeg genkendte ham fra et billede i *Socialist Worker*. Han blev dræbt i ugerne efter, at amerikanerne erklærede modstanden for knust.

Viklet rundt om den unge mands hånd er et hvidt flag. Han var klædt i en ny cowboyjakke og hans hår var nydeligt rødt. Nødhjælpsarbejderne sagde han blev fundet i en af Jolans mange gader. Ingen ved, hvem han er, og han bærer ikke en kopi af

Koranen på sig med sit navn i – modstandskæmperne skriver deres navn i deres Koran, så den kan identificeres, hvis de bliver dræbt.

Idet solen begyndte at gå ned, dukkede en gruppe civile bærende på deres ejendele op fra Fallujah.

De havde fået besked på at forlade deres huse af de amerikanske tropper og de irakiske allierede.

De påstår, at amerikanske tropper rydder husene, så de kan fjerne hele nabolaget. De slutter sig til de tusindvis af andre, der nu bor i telte rundt om den smadrede by.

©Socialist Worker, www.socialistworker.co.uk artiklen kan gengives med henvisning til den originale kilde.

Sandheden om Fallujah

Socialistisk Arbejderavis bringer i dette nummer 4 siders tillæg om begivenhederne i den irakiske by Fallujah. Fallujah blev i november 2004 angrebet af amerikanske styrker.

Her kan du læse beretninger du hidtil ikke har set i de etablerede medier. Artiklerne kan gengives med henvisning til den originale kilde.

**Socialistisk Arbejderavis
EKSTRA-TILLÆG**

SANDHEDEN OM FALLUJAH

Salam Ismael, der er læge, kom sammen med nødhjælp til Fallujah i januar. Dette er hans beretning om, hvordan USA smadrede en hel by og dens indbyggere.

Lugten var det første, jeg lagde mærke til. Det var en lugt, det er svært at beskrive, og umulig at glemme. Det var lugten af død. Hundredvis af lig var ved at gå i opløsning i Fallujahs huse, haver og gader. Kroppe rådnede dér, hvor de var faldet - det var mænd, kvinder, og børn, og mange af dem var halv-spist af vilde hunde.

En hadets bølge havde ramt to tredjedele af byen, ødelagt huse og moskeer, skoler og klinikker. Amerikanernes angreb var en forfærdende og skræmmende magtdemonstration.

De historier, jeg hørte de næste par dage, vil jeg aldrig glemme. Det kan godt være, at du tror, at du ved, hvad der skete i Fallujah. Men sandheden er værre, end du kan forestille dig.

I Saqlawiya - en af de nye flygtningelejre, der ligger omkring Fallujah - mødte jeg en 17 år gammel kvinde. „Jeg er Hudda Fawzi Salam Issawi fra Fallujahs Jolan distrikt“, fortalte hun mig. „Vi var fem, der i blandt en 55 år gammel nabo, der blev fanget i vores hus, da belejrningen startede.“

DØD, VOLD OG ØDELÆGGELSE

„Den 9. november kom der en gruppe amerikanske marinesoldater til vores hus. Min far og naboen gik ud til døren for at lukke dem ind. Vi troede ikke, at vi havde noget at frygte. Jeg løb ud i køkkenet for at tage mit tørklæde på, hvis de ville komme ind i huset, for det ville være upassende, hvis de så mig med udækket hår.“

„Det reddede mit liv. Da min far og naboen kom hen til døren, skød amerikanerne dem.

De var døde på stedet.“

„Jeg og min 13 år gamle bror gemte os i køkkenet bag køleskabet. Soldaterne kom ind i huset og fangede min ældre søster. De tævede hende. Bagefter skød de hende. Men de så ikke mig. De gik ikke lang tid efter, men ikke før end at de havde ødelagt vore møbler og stjålet pengene fra min fars lomme.

Hudda fortalt mig, hvordan hun beroligede hendes døende søster ved at læse vers fra Koranen for hende. Efter fire timer døde hun. I tre dage blev hun og hendes bror i huset med deres døde slægtninge. Men de var tørstige, og havde kun nogle dadler at spise. De var bange for at tropperne skulle komme tilbage, og de besluttede at prøve at flygte fra byen. Men de blev opdaget af en amerikansk snigskytte.

De gik ikke lang tid efter, men ikke før end at de havde ødelagt vore møbler og stjålet pengene fra min fars lomme.

Hudda blev skudt i benet, hendes bror prøvede at løbe væk, men blev skudt i ryggen og døde med det samme. „Jeg gjorde mig klar til at dø“, fortalte hun mig. „Men jeg blev fundet af en kvindelig amerikansk soldat. Og hun tog mig med på hospitalet.“ Hun blev senere genforenet med andre af hendes overlevende familiemedlemmer.

Jeg fandt også overlevende fra en anden familie fra Jolan. De fortalte mig, at i slutningen af belejringens anden uge rykkede de amerikanske soldater ind igennem Jolan. Den irakiske nationale garde brugte højtalere til at

opfordre folk til at komme ud af deres huse med hvide flag og deres sager. De blev beordret til at samles udenfor Jamah al-Furkan moskeen i bydelens centrum.

Eyad Naji Latif og otte medlemmer af hans familie, blandt dem en seks måneder gammel baby, samlede den 12. november deres sager og gik i enkelt række til moskeen, sådan som de havde fået ordre til.

Amerikanske soldater kom frem på tagene på husene omkring pladsen og åbnede ild. Eyads far blev skudt i hjertet, og hans mor blev skudt i brystet.

Da de nåede vejen udenfor moskeen, hørte de et råb, men de forstod ikke, hvad det var, der blev råbt. Eyad fortalte mig, at det kunne have været „now“ på engelsk. Derefter begyndte skydningen.

Amerikanske soldater kom frem på tagene på husene omkring pladsen og åbnede ild. Eyads far blev skudt i hjertet, og hans mor blev skudt i brystet.

De døde øjeblikkeligt. To af Eyads brødre blev også skudt, en skudt i brystet og den anden i nakken. To af kvinderne blev også ramt, en i hånden og en i benet.

Så dræbte en snigskytte en kone til en af Eyads brødre. Da hun døde, løb hendes fem år gamle søn hen til hende, og stod ved hendes lig. De dræbte også ham.

De overlevende prøvede desperat at få skydningen til at holde op.

Men Eyad fortalte mig, at hver gang en af

dem prøvede at rejse det hvide flag, blev de skudt. Efter flere timer prøvede han at løfte sin arm med flaget. Men de skød ham i armen. Til sidst prøvede han at løfte hånden. Så skød de ham i hånden.

OVERLEVEDE AF RØDDER OG EN KOP VAND

De fem overlevende, inklusiv barnet, lå på gaden i syv timer. Så kravlede fire af dem hen til det nærmeste hjem for at komme i sikkerhed.

Men Eyad fortalte mig, at hver gang en af dem prøvede at rejse det hvide flag, blev de skudt.

Den næste morgen kravlede den bror, der var blevet ramt i nakken, også i sikkerhed. De blev alle sammen i huset i otte dage og overlevede af rødder og en kop vand, som de gemte til barnet.

Den ottende dag blev de fundet af en gruppe soldater fra den irakiske nationale garde, som tog dem med på et hospital i Fallujah. De hørte, at amerikanerne anholdte alle unge mænd, så familien flygtede fra hospitalet og fik langt om længe behandling i en nærliggende by.

De ved ikke med sikkerhed, hvad der skete med de andre familier, der var gået til mo-

„Jeg og min 13 år gamle bror gemte os i køkkenet bag køleskabet. Soldaterne kom ind i huset og fangede min ældre søster. De tævede hende. Bagefter skød de hende.“

Læge Salam Ismael rapportere fra Fallujah, billederne er taget af indbyggere fra den smadrede by - og taler for sig selv.

skeen, som de havde fået besked på. Men de fortalte mig, at gaderne flød med blod.

Jeg var ankommet til Fallujah i januar som en del af en nødhjælpskonvoj, finansieret med penge indsamlet i England.

Vores lille konvoj af lastbiler og varebiler havde 15 tons mel, otte tons ris, medicin og 900 tojstykker til de forældreløse. Vi vidste, at tusindvis af flygtninge var samlet under forfærdelige forhold i fire lejre rundt om byen.

Det var der, vi hørte, hvordan folk blev dræbt i deres huse, om sårede, der blev slæbt ud i gaderne og kørt over af tanks, om en container med 481 civile lig inden i, om overlagte mord, plyndringer og handlinger så brutale og onde, at det er svært at tro på dem.

RUINBY

Det var derfor, vi besluttede at tage ind til Fallujah for selv at undersøge, hvad der var sket. Da vi kom ind i byen, kunne jeg næsten ikke genkende stedet, hvor jeg arbejdede som læge under den første belejring i april 2004.

Vi fandt folk, der gik rundt som spøgelser imellem ruinerne. Nogle ledte efter deres døde familiemedlemmer. Andre prøvede at redde nogle af deres ting fra deres ødelagte hjem.

Her og der stod små grupper af mennesker samlet i kø for at få mad eller brændsel. Ved en af køerne var der nogen af de overlevende, der sloges om et tæppe.

Jeg kan huske, at der kom en ældre kvinde hen til mig, hendes øjne var røde af tårer. Hun tog min arm og fortalte mig, at hendes hus var blevet ramt af en bombe under et luftangreb. Loftet var faldet ned over hendes 19-årige søn og havde skåret begge hans ben

af.

Hun kunne ikke skaffe hjælp til ham for de amerikanske snigskytter, der var placeret på tagene, og som skød på alle, der gik ud, selv om natten.

Der var ingen ambulancer - de to ambulancer, der havde prøvet at hjælpe de sårede, var blevet ødelagt af amerikanerne.

Hun gjorde sit bedste for at stoppe blodet, men forgæves. Hun blev ved ham, hendes eneste søn, til han døde. Det tog ham fire timer at dø.

Amerikanske tropper besatte Fallujahs hovedhospital i de første dage af belejringen. Det eneste andet hospital, Hey Nazzal, blev ramt to gange af amerikanske missiler. Alt medicinen og alt det medicinske udstyr blev ødelagt.

Der var ingen ambulancer - de to ambulancer, der havde prøvet at hjælpe de sårede, var blevet ødelagt af amerikanerne.

Vi besøgte huse i Jolan distriktet, et fattigt arbejderklassekvarter i den nordlige del af byen, der havde været centrum for modstanden under belejringen i april.

Det virkede, som om dette kvarter var blevet udvalgt til at blive straffet under den anden belejring. Vi gik fra hus til hus, og fandt overalt familier, der lå døde i deres senge, eller som var blevet skudt ned i deres stuer og køkkener. I hus efter hus var møblerne ødelagt og folks ejendele spredt ud over det

FAKTA OM FALLUJAH

Fallujah ligger ca. 60 km fra Baghdadd ved floden Eufrat.

1991

Under den første Golf-krig var Fallujah en af de byer med flest civile dødsfald. Amerikanske og engelske fly-angreb ramte en tæt pakket markedsplads og dræbte over 200 mennesker.

April 2003

Amerikanske indtog byen og oprettede deres hovedkvarter i Baath-partiets forladte lokaler..

28. April 2003

En demonstration mod besættelsen blev beskudt af amerikanske soldater, der dræbte over 15 civile irakere. Fra dette tidspunkt voksede modstanden mod besættelsen – og de amerikanske styrker mistede til sidst kontrollen med byen.

April 2004

Amerikanske soldater indledte en massiv offensiv mod byen. I starten af maj måtte de helt opgive kontrollen med byen. I løbet af sommer og efterår har der været luftangreb mod byen. on the city.

8. November 2004

Amerikanske styrker og irakiske allierede indledte et store angreb på byen under navnet „Operation Phantom Fury“. Washington Post antydede at amerikanerne brugte fosfor-granater, der skabte et sandt flammehav i byen.

13. November 2004

En nødhjælpskonvoj fra Røde Halvmåne blev nægtet adgang til Fallujah af den amerikanske hær. Samme dag blev optagelser af en amerikansk soldat i færd med at likvidere en ubevæbnet og såret iraker offentliggjort.

hele.

Nogle steder fandt vi lig af folk, der havde kæmpet, klædt i sort og med ammunitionsbælter.

Men i de fleste af husene var det civile. Mange havde housecoats på, mange af kvinderne havde utildækket hår, hvilket betød, at der ikke havde været andre mænd i huset end deres egne familiemedlemmer. Der var ingen våben, ingen tomme patronhylstre.

Det blev klart for os, at vi så resultatet af en massakre, en koldblodig nedslagtning af hjælpeløse og forsvarsløse civile.

Der er ingen, der ved, hvor mange der døde. De amerikanske besættelsesstyrker anvender

nu bulldozer mod husene for at skjule, hvad de har gjort. Det, der skete i Fallujah, var en barbarisk handling. Og hele verden skal have sandheden fortalt.

© Socialist Worker, www.socialistworker.co.uk artiklen kan gengives med henvisning til den originale kilde.

ØJENVIDNE I FALLUJAH

Den 28 årige læge Salam Ismael, var reser-velæge i Baghdad før invasionen af Irak. Han var i Fallujah i april 2004 hvor han behandlede sårede efter koalitionen angreb på byen.

I slutningen af 2004 kom han til England for at indsamle midler til en nødhjælps-transport til Fallujah. Men nu er hans vidnesbyrd ikke ønsket i England.

I starten af februar blev han, efter at have været i Fallujah, nægtet adgang til landet,

Salam Ismael

hvor han skulle have talt ved fagforenings og antikrigs-møder om de forfærdelige fortællinger og indtryk han fik i byen.

Formålet med Salam Ismaels besøg i England var at fortælle sandheden om massakren i Fallujah, men Bush, Blair og Foghs nye demokratiske Irak tillader åbenbart ikke indbyggerne mulighed for at rejse hvorhen man vil.

AMERIKANSKE PROBLEMER EFTER DET IRAKISKE VALG

Lad os nu ikke falde for vore egne regerings spin omkring det irakiske valg, advarer den engelske socialist **Alex Callinicos** i denne kommentar til det irakiske valg.

Det var forudsigeligt, at fx Det Hvide Hus og Downing Street desperat ville lave spin for at fremstille det irakiske valg som en succes for besættelsesmagten.

Mere overraskende derimod er, at mange mennesker, der burde vide bedre, - fx venstrefløjs filosofferne Michael Hardt og Norman Geras - har fejret afholdelsen af valget som en sejr for demokratiet. Men virkeligheden er meget mere kompleks.

I første omgang ønskede præsident Bush ikke afholdelsen af dette valg. Han og hans tidligere prokonsul Paul Bremer ønskede en håndplukket forsamling til at vælge regering og til at skrive en permanent forfatning for Irak.

Valget blev påtvunget besættelsesmagten takket være masseprotester i januar sidste år fremkaldt af den ledende shiitiske gejstlige i Irak, Stor Ayatollah Ali al-Sistani. Bush og Bremer blev modstræbende tvunget til at indrømme irakerne valget, men forsøgte at udskyde det så længe som muligt.

Men på trods af alle deres bestræbelser for at styre det irakiske folk med både pisk og gulerod, så opnåede Bush's og Blair's foretrukne kandidat Iyad Allawi kun 14 % af stemmerne.

Den Forenede Irakiske Alliance, støttet af Sistani, vandt med 48,5 % af stemmerne efter en kampagne for, at USA skal komme med en tidsplan for tilbagetrækning fra Irak. Den blok i 'Alliancen', der vandt flest mandater, tilhører tilhængere af den radikale shia-leader Moqtada al-Sadr, der sidste år blev ønsket fanget død eller levende af USA.

Washington Post kommenterede valget således: „En af de største ironier ved USA's invasion er, at irakerne gik til stemmeurnerne og valgte en regering med en stærk religiøs basis - og med tætte bånd til den islamiske naborepublik (Iran). Det var det sidste, administrationen havde forventet af dens omkostningstunge Irak-politik - 300 milliarder \$ foreløbigt - siger amerikanske og regio-

Det næste skridt i at opnå irakisk selvstændighed - og samtidigt tørre smilet af Bush's og Blair's fjæs - er at sikre, at de verdensomspændende protester d. 19. marts bliver så massive som muligt - siger den engelske socialist Alex Callinicos

nale eksperter.“

Men mere vigtigt er, at valgdeltagelsen kun blev på 58 %. Det er måske højt sammenlignet med USA eller Storbritannien, men er ringe i sammenligning generelt med liberale demokratier og i særdeleshed sammenlignet med lande, hvor en reel stemmeret først nyligt er blevet vundet. Da apartheid ophørte i Sydafrika i 1994, deltog 85,5 % af alle dem, der var gamle nok til at stemme.

Den lave stemmedeltagelse i Irak afspejler selvfølgelig, at der var en massiv valgboykot i det centrale Irak, hvor den væbnede modstand mod besættelsesmagten står stærkest. Hvis disse provinser havde deltaget i valget ligeså fuldt ud som de andre, ville andelen af de nu succesfulde lister sandsynligvis være blevet væsentligt lavere.

Normalt drejer et demokratisk valg sig om, hvem der skal regere. Men på ingen måde vil irakerne selv få lov til at regere sig selv ovenpå dette valg.

Bush og Blair har gjort det klart, at besættelsen fortsætter. „Der er ikke behov for at sætte tidsgrænser“, sagde Bush efter valget. Den amerikanske hær afslørede for nyligt, at den planlægger at beholde det samme antal tropper som nu - 120.000 - i mindst de næste 2 år.

Valgets resultater er en splittet national-forsamling. Den Forenede Irakiske Alliance vil lige netop have flertal, men er i sig selv en koalition af forskellige strømninger.

Det vil give Iraks reelle hersker - den amerikanske ambassadør John Negroponte - et stort

rum til at manøvrere et kabinet sammen, der forsat vil følge ordrene fra Det Hvide Hus.

Det faktum, at en smusket figur som Ahmed Chalabi er kommet på tale som premierminister, giver en indikation om, hvordan tingene bevæger sig.

Chalabi, der har begået underslæb og er en gammel ven af de amerikanske nykonservative, hjalp til med til at lave de falske efterretninger, der blev brugt til at retfærdiggøre krigen. Men han blev senere uvenner med USA og er nu en af lederne i 'Alliancen'.

Besættelsesmagten forsøger også at strukturere det irakiske samfund efter linier, der rodfæster dominansen af den amerikanske frimarkeds kapitalisme. Som da Bremer i april 2004 udstedte dekret nr. 81, som forbyder irakiske bønder at anvende deres tusindårige gamle praksis med frit at plante og oplagre sæd, hvilket nu er blevet erklæret for multinationale selskabers „intellektuel ejendom“.

Det store problem for Bush og Blair i at gennemføre denne politik, er det irakiske folks modstand. Valget afspejlede dog en splittelse blandt dem, der modsætter sig besættelsen.

Mange, især i det overvejende shiitiske sydlige Irak, så valget som den bedste måde at afslutte besættelsen på. Andre - især, men ikke kun - i det centrale Irak, hvor de fleste sunni-arabere lever, foretrak at boykotte valget i solidaritet med den væbnede modstandskamp.

Besættelsesmagtens myndigheder har tilstræbt splittelse mellem shia- og sunni-araberne og med kurderne i nord. Men man gør

fejl i at ville forstå irakisk politik ud fra disse termer.

Fx har der for nyligt været kontakt mellem tilhængere af Sadr, som er talsmand for en radikal shia islamisme, og som deltog i valget, med sunni-foreningen af lærde muslimer, som støtter modstandskampen og boykottede valget.

Under alle omstændigheder er der absolut ingen tegn på nogen formindskelse af den væbnede modstand mod besættelsen. Hvorfor kunne det også være anderledes? Grunden til, at irakerne kæmper, er fordi, at de er under fremmed besættelse, og valget ændrer intet ved dette.

Det lægger en uhyre ansvarlighed på skuldrene af krigsmodstanderne i resten af verden - og i særdeleshed i de lande, der er med i besættelsen, som fx USA, Storbritannien, Italien og Polen (og Danmark!).

Den eneste måde kampene vil stoppe og give demokratiet en reel chance i Irak, er at afslutte besættelsen og trække tropperne hjem.

Det næste skridt i at opnå dette mål - og samtidigt tørre smilet af Bush's og Blair's fjæs - er at sikre, at de verdensomspændende protester d. 19. marts bliver så massive som muligt.

OVERSÆTTELSE PETER IVERSEN

INTERNATIONAL PROTESTDAG

**STOP BESÆTTELSEN AF IRAK
TRÆK DE DANSKE TROPPER HJEM
100.000 DØDE ER MERE END NOK**

mere information på www.nejtilkrig.dk

19.03

KØBENHAVN - ODENSE - ÅRHUS - AALBORG

VOR TIDS IMPERIALISME

Den USA ledede „krig mod terror“ giver større konkurrence mellem økonomierne i USA, EU og Japan. Dette kan give luft til større militær rivalisering. Morten Poulsen ser nærmere på imperialismens opridelse

Den tidlige kapitalisme

I 1800-tallet var kapitalismen domineret af mange, små virksomheder, der konkurrerede på (næsten) lige vilkår. Denne konkurrence betød, at de mindst profitable virksomheder havde en tendens til at gå bankrot for at blive opkøbt af de mere profitable virksomheder. Derfor blev virksomhederne langsomt, men sikkert større. Virksomhederne søgte at styrke deres konkurrencedygtighed gennem bedre teknologi, adgang til billige råvarer eller lave lønninger til arbejderne. I 1870'erne kom kapitalismen i en dyb krise, der blev løst gennem koloniseringen af Afrika, hvorved man kunne skaffe sig billige råvarer, og derved holde profitten oppe.

Imperialismen vokser frem

I starten af 1900-tallet havde nogle virksomheder nået en størrelse, hvor de reelt havde monopol på deres nationale marked. Dette betød, at staten havde en direkte interesse i at sikre, at det gik godt for den lokale kapital. Man så en sammenvoksning mellem den økonomiske (kapitalen) og den politiske (staten) magt.

I ønsket om at sikre sin egen kapital adgang til billige råvarer, såvel som nye markeder (og derved en konkurrencefordel overfor udenlandske virksomheder), begyndte staterne at bruge militærmagt til at tiltvinge sig adgang. Gjorde de ikke det, ville deres virksomheder tabe konkurrenceevne til udenlandsk kapital.

Adgangen til markeder og billige råstoffer var altså baseret på en gensidig vurdering af styrkeforholdet mellem de forskellige magter. Eftersom landene udviklede sig med forskellig hast ville dette styrkeforhold hele tiden ændres, og derfor kunne det blive nødvendigt at kriges for at "genforhandle" de tidligere opdelinger.

1. Verdenskrig

Mens de øvrige verdensmagter skaffede sig kolonier udenfor Europa, var de tyske fyrstedømmer ved at samle sig i et rige. Dette betød, at ved starten af det 20. århundrede var Tyskland – verdens største industrimagt – uden nogen betydelige kolonier. Samtidigt havde f.eks. Frankrig og England store kolonibesiddelser. Skulle Tyskland sikre den lokale kapital konkurrencefordele, så skulle staten sikre adgang til billige råstoffer og nye markeder. Men Tyskland kunne ikke udvide sine besiddelser uden at tage det fra andre. Denne modsætning førte direkte til 1. Verdenskrig, der kostede over 13 mio. liv.

Tyskland led et stort nederlag, og måtte acceptere en yderligere formindskelse af dets interessesfære. De russiske arbejdere lavede revolution og grundlagde Sovjet og store dele af verden var i oprør mod kapitalismen. Det kom dog ikke til verdensrevolution, og i slutningen af 1920'erne lavede Stalin kontrarevolution i Sovjet, og han søgte at gøre Rusland til en stormagt.

2. Verdenskrig

I 30'erne oplevede kapitalismen den største krise i dens hidtidige historie. For at beskytte sine egne kapitalister, begyndte de fleste magter at føre en stærkt protektionistisk politik. Men ingen lande var totalt selvforsynende, og det var derfor nødvendigt at til-

tinge sig indflydelse udenfor egne grænser. Tyskland og Japan søgte at overvinde krisen ved at sætte gang i militæroprustning. Dette førte til et øget behov for råstoffer. Derfor gav Tyskland sig til at ekspandere, hvilket skabte fjendtlighed blandt de øvrige stormagter (hvilket igen skabte behov for mere militær), hvilket til sidst fik de øvrige stormagter til at gå i krig.

Den kolde krig

De gamle imperier – England og Frankrig – var udmarvede efter krigen. Og frem fra kulisserne var to nye supermagter trådt frem: USA og Rusland. Rusland havde været i stand til at tage kontrollen over Østeuropa, og USA var den mest avancerede og produktive industrimagt i verden. USA ønskede at bruge denne magt til at dominere verdensmarkedet. Udover Rusland var der in-

hed, samtidigt med at mange varer, der tidligere blev produceret i kolonierne, nu kunne fremstilles syntetisk. Der blev dog ikke fundet en afløser fra olie, der faktisk blev brugt i mange syntetiske stoffer, og dermed blev et vigtigere råstof.

Dette betød, at de gamle kolonimagter gav mange kolonier deres frihed, men indsatte nye regeringer, der var venligt stillede overfor de gamle kolonimagter. Det rykker dog ikke ved, at mange (tidligere) kolonier var i stand til at tilkæmpe sig reel frihed.

De multinationale

Koncentrationen af kapitalen på færre og færre hænder stoppede ikke ved 1. Verdenskrig. Den fortsatte. Men hvor de multinationale virksomheder tidligere havde haft en meget lokaliseret produktion, begyndte produktion, forskning og udvikling at blive

Tyskland og Japan søgte at overvinde krisen i 30'erne ved at sætte gang i militæroprustning. Dette førte til 2. verdenskrig

gen magt, der var i stand til at udfordre USA.

Efter krigen startede USA et stort genopbygningsprogram for Europa – Marshallplanen. Denne plan havde to formål: Dels at sikre Europa mod kommunistisk revolution og dels at genopbygge det europæiske marked, så den amerikanske kapital kunne sælge deres varer.

Efterkrigstiden var yderligere kendetegnet ved at USA (og Rusland) fastholdt et meget højt militærbudget. Udgifterne til militæret var mange gange større end USA's investeringer i udlandet. Dette var der god grund til: En besparelse på militæret ville betyde en svækkelse af militæret og kunne koste kontrol med vigtige strategiske områder i Europa eller Asien.

De imperialistiske magter samlede sig altså i to grupper. Enten allierede de sig med USA (og kaldte sig demokratiske) eller også allierede de sig med Rusland (og kaldte sig kommunistiske). De to blokke gik aldrig i krig i hjertelandene, da dette ville være dyrt, resultatet kunne være usikkert, og muligheden for atomkrig lurede. Konflikterne mellem blokkene blev primært udkæmpet i randområderne, f.eks. Korea, Vietnam, Afrika eller Afghanistan.

Koloniernes afvikling

Svækkelsen af England og Frankrig efter 2. Verdenskrig gjorde det sværere for de to magter at holde fast på deres koloni-imperier. Dette hang sammen med, at koloniernes indbyggere i højere grad sloges for fri-

internationaliseret i efterkrigstiden. For at konkurrere på den internationale scene, var man nødt til at indgå i fusioner eller strategiske alliancer, hvilket skabte endnu større enheder. De multinationale ejes dog stadigvæk primært af kapitalejere i ét land, og bruger den tilhørende stat til at skaffe sig strategiske fordele i traktater og handelsaftaler.

Efter murens fald

I 1980'erne udfordrede USA deres russiske rival. De investerede kraftigt i militær, og tvang derved russerne til enten at opruste (og derved køre deres økonomi i sænk) eller acceptere USA's overherredømme. De valgte det første, og dette førte til Sovjetunionens sammenbrud.

Dette stillede USA i en ny situation. De var nu den eneste supermagt i verden. Omvendt var deres dominans ikke så total som efter 2. Verdenskrig (hvor USA stod for halvdelen af verdens industriproduktion, i 1980'erne var det "kun" en fjerdedel), og selvom de var militært overlegne, var de ikke i stand til at gennemtvinge betydelige handelsfordele overfor f.eks. EU.

Det magttomrum, der fulgte Ruslands sammenbrud, blev ikke nødvendigvis fyldt af USA. En række stormagter, f.eks. EU, Japan og Kina, stod på spring for at markere sig, og i randområderne begyndte en række lande selv at blive lokale stormagter.

USA havde altså to muligheder. Enten accepterede de, at en række lande ville blive mægtigere på bekostning af USA, eller også skulle de bruge deres militære magt til at sikre sig strategiske fordele overfor de andre, og derved fastholde deres status som verdens stærkeste magt.

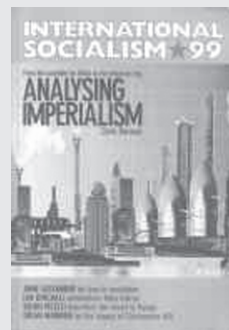
Det er den sidste strategi, der følges kraftigst af de neokonservative i den amerikanske regering. Denne strategi kræver massive investeringer i militær, hvilket skaber et problem for den amerikanske økonomi, da den i voksende grad bliver afhængig af kapital fra udlandet (primært EU og Asien). Der er dog en anden grund til at øge militærbudgetterne: De neokonservative håber, at det vil betyde, at den amerikanske økonomi kan komme i gang igen.

Strategien indeholder dog også en række farer for USA, såvel som for resten af verden, da det betyder, at USA er nødt til at svare på alle udfordringer af deres overherredømme. Hvis de ikke gør det, vil det blive set som et tegn på svaghed, og dermed vil USA's fordel ved at have verdens mest slagkraftige militær blive svækket.

Derudover fjerner investeringerne ressourcer fra udvikling af produktionen, hvorved amerikanske virksomheder bliver mindre konkurrencedygtige end deres konkurrenter. Dette kan betyde en øget konkurrence mellem virksomhederne i USA, EU og Japan. Det kan igen give sig udslag i en militær rivalisering. Denne tendens afspejler sig i den nye EU-forfatning, hvor medlemslandene forpligter sig til en fortsat udvidelse af deres militær.

MORTEN POULSEN

Bøger fra Modstand.org

International socialism nr. 99
Hovedartikel af Chris Harman 'analysing imperialism'
150 sider. Kan købes på Modstand.org for 30 kr.

Nikolai Bukharin 'Imperialism and World Economy'
200 sider. Kan købes på modstand.org for 115 kr.

BOB MARLEY

REVOLUTIONÆRE RØDDER

Legend er titlen på det reggae album, som ethvert fordomsfrit og progressivt tænkende menneske med garanti har i deres musiksamling. Ordet 'legende' er nok blevet forringet ved gentagen brug, men ikke mange begreber kan beskrive den jamaicanske musikstjerne Bob Marley bedre. Hans ikoniske stjernestatus blev forsegle, da han døde i en meget ung alder, kun 36 år gammel. Lige siden, ligesom sin „sjælerebel“ Che Guevara, er hans ansigt blevet forevigt på millioner af unges T-shirts og plakater.

SORGEN OG OPTIMISMEN

Det er en passende kompliment, at den ekstraordinære koncert med Bob Marley og hans band, *The Wailers*, som blev afholdt i Rainbow Theatre i London i 1977, at den blev udvalgt af New York Times til at komme med i en tidskapsel, som først skal åbnes om 1000 år. *Time Magazine* har ligeledes udvalgt Marleys album *Exodus* til det bedste album i det 20. århundrede.

Bob Marley spillede reggae - den musikalske form, der oprindeligt stammer fra Jamaica, og som anvender rytmask samspil mellem trommer og basguitar - og gjorde derved reggae populært over hele verden. Men vigtigere endnu, i den spændte politiske atmosfære i 1960'erne og 1970'erne, udtrykte han de undertrykte og de udnyttedes sorgmodighed og optimisme på en måde, som havde universel gennemslagskraft. Alene titlerne på nogle af hans mest berømte udgivelser - 'War', 'Revolution', 'Burnin' and Lootin', 'Get Up Stand Up', 'Rebel Music', 'Uprising' - er nok til at forunde ham et nærmere bekendtskab.

Bob Marleys 60 års fødselsdag er en god anledning til at fejre hans inspirerende musik, skriver **Brian Richardson**.

Kwame Dawes, der har lavet fortræffelige studier af Marleys sange, mener, at hans „talent er ligeså uforklarligt som ethvert kunstnerisk talent til enhver tid. Det er meningsløst at forsøge at forklare det.“

Dawes gør ret i at beskrive Marley som et „lyrisk geni“, men som alle kunstnere var han et produkt af sin tid, og derved er det muligt at forstå, i hvert fald en del af hans storslåethed, ved at tage udgangspunkt i den tid og det samfund, han levede i.

Jamaica er et betagende sted, omgivet af naturlig skønhed. Derudover er det også et land med en brutal og voldelig historie. Det startede med Christopher Columbus, der 'opdagede' øen i 1494, og indtog den ved enten at slagte Arawak-befolkningen, som allerede boede på øen, eller at sælge dem som slaver. Fra 1517 og fremefter blev øen i stigende grad bosat af medbragte slaver. England overtog kontrollen fra Spanien i 1655 og igangsatte en endnu mere effektiv form for udnyttelse. I slutningen af det 18. århundrede boede der mere end 300.000 slaver på øen, og da slaveriet ophørte i 1839, kom over 42 procent af det importerede sukker til England fra Jamaica. Det var en lukrativ forretning for dem, som ejede og kontrollerede denne rigdom. For slaverne derimod var det et liv i ren elendighed. Den grusomme forstillelse, som foregik under det koloniale styre er et bestandigt tema i Marleys sange.

På trods af slaveriets ophør fortsatte de dårlige forhold for de mange, og dette førte til en del oprør - deriblandt det berømte

Morant Bay oprør i 1865, anført af Paul Bogle, som blev hængt efter sin tilfange tagelse.

FATTIG OPVÆKST

Det var i dette samfund, i den dårlige ende af det britiske imperium, at Robert Nesta Marley blev født, den 6. februar i 1945. Hans far var en hvid britisk flådeofficer, som Marley aldrig lærte at kende. Hans mor, Cedella Booker, var en fattig rengøringskone i teenageårene. Som barn, opvokset i Trench Town, oplevede han den forfærdelige fattigdom, som Jamaica arvede fra det britiske imperium.

Jamaica blev langt om længe selvstændigt i 1962. Men med en økonomi, baseret på bauxitminer og turisme, var der ikke megen rigdom eller lighed. I midten af 1970'erne var 80 % af øens rigdom ejet af kun 2 % af befolkningen, og 24 % af den voksne befolkning var arbejdsløse. På trods af sit første hit, som lå nummer et i 1964 på Jamaica, var Marley selv en af dem, som var fanget af fattigdommen. I gennem det følgende årti tjente han ikke mere end 200 dollars på sin musik, og blev tvunget til at arbejde som svejser eller som dørmænd på et hotel. Det var kun da den rige jamaicaner Chris Blackwell tilbød *The Wailers* en lukrativ kontrakt hos Island Records i 1972, at lykken tilsmilede Marley.

Lige fra starten af sin karriere udtrykte Marley og hans medspillere i *The Wailers*, Peter Tosh og Bunny Wailer, deres smerte over fattigdommen i det jamaicanske samfund. Pladen, 'Simmer Down', som lå nummer et på hitlisten, tog direkte fat i den kvælende fremmedgørelse, som ungdommen oplevede det på et tidspunkt med meget få

fremtidsmuligheder.

På nogle områder er Marley svær at forstå. Han var især svær at forstå, når han talte med andre. Dette bidrog til spekulationer om, at en mand, der havde en så usammenhængende tale, ikke kunne have skrevet sine egne tekster. I virkeligheden havde det mere at gøre med hans uforståelige dialekt og den utrolige mængde ganja, som han røg. Og en vigtig faktor for at forstå problemet med hans tekster, er den modstridende filosofi, som inspirerede ham. Han afviste kraftigt enhver form for interesse i det, som han kaldte 'politricks', ved stolt at erklære, at hans trossystem var fuldstændig religiøst. Hans religion var Rastafarisme, som var en bizar kult, hvor tilhængerne af kulten påstod, at den etiopiske kejser Haile Selassie (født Ras Tafari) var den levende gud eller 'Jah', som de navngav ham.

RASTAFARI

Denne tro var svært at fastholde på baggrund af mange ting. For det første accepterede, hverken Selassie eller hans familie denne ultimative tilbedelse, selvom han nogle gange nød at bade i denne tilbedelse. For det andet, var hans styre gennemsyret af nepotisme, personlig fejhed og tyranni. Og sidst, men ikke mindst, døde han i 1975, og var dermed ude af stand til at opfylde profetien om hans udødelighed. Rastafarier blev udsat for foragt, forfølgelse og udelukkelse i Jamaica. Og alligevel kan man forstå sektens tiltrækningskraft på den unge Marley, når øens historie omkring tortur bliver taget i betragtning. Karl Marx skrev i 1843, som respons til den tyske filosof Hegel, at „den religiøse elendighed er på en gang udtryk for og protest mod den virkelige elendighed. Religion er den betrængte skabnings suk, den er en hjerteløs verdens

hjerterørelse, den er åndløse tilstandes ånd-sindhold.“

Sagt med andre ord, så danner religionen en forestilling, hvorved de troende kan forstå deres egen lidelse, og trøster sig ved håbet om, at en bedre verden venter dem i eftertiden, så længe de fastholder troen.

Rastafarisme er dannet på grundlag af troen på, at det forjættede land findes i nuet, på jorden, i Afrika. Rastafariere tog ganjaen ind i deres trossystem, og opfattede den som en hellig urt, der kunne give næring og 'opløftethed' til de troende.

Der er også et klart politisk element i oprindelsen til Rastafarisme. Sekten stammer fra den sorte nationalistleder Marcus Garvey fra 'Back to Africa.' I 1927 bekendtgjorde Garvey, der selv var født på Jamaica, at en helgen for 'black people' var på vej. Da Selassie blev leder for Etiopien i 1930, sås han som et levende symbol og som denne helgen.

EN POLITISK FIGUR

Marley var en utrolig politisk figur, på trods af hans egen benægtelse heraf. Han blev i hvert fald opfattet sådan af dem, som søgte magt og indflydelse i Jamaica. Omkring 1976 var han godt på vej mod international stjernestatus. Dette resulterede i, at han blev en person med stadig større indflydelse på det jamaicanske samfund. I november det år, to dage før The Wailers skulle på scenen og optræde ved et møde organiseret af Peoples National Party (PNP) i en urolig valgkamp, blev Marley og hans kone, Rita, skudt og såret. To år senere bragte Marley de to ledere Michael Manley fra PNP og Edward Seaga fra Jamaican Labour Party sammen til koncerten One Love Peace i Kingston. Han var nok den eneste, der kunne opnå dette i et land domineret af korrupte,

konfliktskabende og ofte voldelige beskyttere.

I april 1980 spillede han ved festlighederne for afslutningen af det hvide overherredømme i Rhodesia. Sangen 'Zimbabwe' fejrede den nye afrikanske nation, og findes på albummet *Survival*. Denne udgivelse, som bærer de afrikanske flag på omslaget, er et klart og ukompromitterende kald for afrikansk broderskab.

Marley var i hvert fald en dybsindig filosof med en klar forståelse for Englands koloniale barbari:

*'De lever et liv hver dag under falsk foregivende
Det er de store fisk der altid forsøger at æde de små fisk
... de vil gøre alt for at få deres ønsker opfyldt.'*

Han skældte ud over uretfærdigheden og uligheden, og til sin sang 'War' tilføjede han ordene fra en stor tale, som Selassie havde holdt i FN i 1963. Han havde mistillid til politikerne: „Få aldrig en politiker til at gøre dig en tjeneste. De ønsker kun at kontrollere dig for altid.“ Han hadede politiet: „Uniformer, lavet af brutalitet.“ Og han vidste nøjagtig, hvilken side han tilhørte: „Hvis du er det store træ, så er vi øksen, der kommer for at fælde dig.“

De militante beskeder og tilskyndelser til at gribe til geværet var blandet med appel om fred og kærlighed og den ultimative tro på, at Jah ville bibringe udvandringen fra Babylon, med hans tilhængere, til frelsen i Etiopien.

Musikken var kilden til, at denne transformation kunne finde sted. Således opfordrer Marley sine kammerater til at:

*'Befri jer selv fra åndeligt slaveri
Kun I kan befri jer selv...
Vil I ikke synge med på sangene om frihed
For det eneste jeg havde, var sange om frelse.'*

Efter skudepisoden flygtede Marley til England. I sit eksil fandt han en form for ro, hvor han nåede at indspille et par reflekterende albums, *Exodus* og *Kaya*. Adskillelsen fra den daglige kamp forklarer dette, og er medvirkende til, at vi kan tilgive den forfærdelige sang 'Three Little Birds', og især fordi han genopdagede sin appetit for vidunderlige kærlighedssange som 'Turn Your Lights Down Low' og 'Waiting in Vain.'

Mens han var i England, fejrede han og identificerede sig med new wave musikken, som tordnede frem på scenen sidst i 70'erne. På albummet *Exodus* forestiller han sig et „punk reggae party“, hvor The Wailers skulle mødes med „The Damned, The Jam, The Clash and Dr. Feelgood“. Men „ingen kedelige mennesker“. Det, der kunne have været det største punk reggae party, blev desværre ikke til noget, da Marley døde alt for tidligt.

Rock Against Racism (RAR) blev for første gang gennemført i England lige efter Eric Claptons fordrukne erklærede støtte til den racistiske ekstremist Enoch Powell ved et show i 1976. Red Saunders og Roger Huddle, som grundlagde RAR, var især vrede over, at Clapton havde genoplivet sin karriere ved at bruge en coversang fra Marley, nemlig 'I Shot the Sheriff.'

Red Saunders tog til Jamaica i 1982 for at tage en fotoserie omkring forskellige musikgenrer for *Sunday Times*. Han blev vist rundt i musikstudiet Tuff-Gong af Marleys back-up sangere, I-Trees. Da han gik ind i Marleys gamle kontor, hang der på væggen en kopi af det brev, som han og Huddle havde skrevet til *New Musical Express*. Dette brev dannede baggrund for RAR og bar overskriften 'Hvem skød Sheriften – Eric? Det var i hvert fald ikke dig!' Sangerne fra I-Trees

fortalte Red, at Bob var ble-

**'De lever et liv hver dag under falsk foregivende
Det er de store fisk der altid forsøger at æde de små fisk
... de vil gøre alt for at få deres ønsker opfyldt.'**

Uddrag af sangen „Zimbabwe“ fra albummet „Survival“

vet glad for bre- vet, og havde vist stor interesse for RAR. Den dag i dag, fortryder Red og Roger, at de ikke fulgte deres instinkt og inviterede Marley og John Lennon som hovednavnene ved RARs første festival.

Knap et år efter Zimbabwe-koncerterne var Marley død af kræft. Hans totale formue var vurderet til 30 millioner pund. Han var alt for ung, da han døde, men han levede i det mindste vidunderlig rebelsk, ær-

lig og åndelig musik til omverden. Han inspirerede andre musikere, deriblandt hans tidligere partnere, Tosh og Wailer, og jamaicanerne Burning Spear og Black Uhuru, og i England var det Steel Pulse, Asward, og poeten Linton Kwesi Johnson.

EN NY GENERATION

En generation efter Marleys død er reggaeen tilbage på scenen, men af andre grunde. Gruppen for homoseksuelles rettigheder, Outrage!, som Peter Tatchell står for, har lanceret en tilsyneladende effektiv kampagne mod anti-homoseksuelle tekster, bl.a. fra Beenie Man, Buju Banton, Bounty Killer og Sizzla Kalonji. Ifølge Outrage! har denne 'jamaicanske morderiske musik' anstiftet til en voldeligt homofobisk stemning, som er kulmineret i 30 brutale mord på homoseksuelle mænd på Jamaica, herunder kampagnelederen Brian Williamson. Flere kunstnere er blevet nægtet adgang til England; Skotlands Efterretningstjeneste overvejer at lægge sag an mod nogle af kunstnerne; flere koncerter er blevet aflyst; og Music of Black Origin Academy blev tvunget til at tilbagetrække to af deres nomineringer af Elephant Man og Vybes Cartel.

Socialister bør til enhver tid fordømme de homofobiske fordomme fra disse kunstnere. De af os, som elsker reggae, må også indrømme, at der er en fælles tråd, der binder sangerne i dag sammen med dem fra fortiden. Marley ville i hvert fald kunne forstå og relatere sig til den 'hårde' gadejargon fra sine efterfølgere, og ærligt sagt, ville han være enig med meget af deres seksuelle og mandschauvinistiske jargon. I begge tilfælde drages der efter en ekstrem fortolkning af bibelen. Men hvor Marley stod ansigt til ansigt med verdenen, og fremførte sit budskab omkring kærlighed og broderskab, og fangede en kamp, der var på vej frem, er sangerne fra diskotekerne i dag mere indadvendte. Deres musik er intet mere end letvægts-eskapisme, og reflekterer kun den reaktionære ideologi, der forvrænger det jamaicanske samfund.

På den anden side, skal man huske på i sin kritik, hvem de sande bibringere af vold og intolerance er. Som Marley selv indså, er det først og fremmest dem, som bygger 'kirkerne og universiteterne' og som 'uddanner tyve og mordere.' Deres post-koloniale efterkommere har lært disse færdigheder og fortsætter deres tyranni i en kombination af bestikkelse og slagtning. Det er deres love, der straffer homoseksualitet med fængselsdomme i op til ti år.

Sommetider er kunstnere såsom Buju Banton tilmed i stand til at fange ånden fra deres forgængere. Men alligevel er ingen, i de 25 år han har været død, kommet i nærheden af at matche Bob Marley, og ingen ord kan retfærdiggøre den stolthed, lidenskab og værdighed, som var hans musik. Heldigvis har markeringen af hans 60 års fødselsdag, og interessen i hans indvielse i den engelske Music Hall of Fame, været medvirkende til, at hans liste af fantastiske udgivelser, deriblandt *Legend*, stadig er til at få fat i.

OVERSÆTTELSE AVIAJA M. ANDERSEN

Ingen grund til at åben champagne flaskerne!

På papiret ser det netop indgået OK-forlig på KTO området der tæller 570.000 offentlige ansatte en rigtig god overenskomst. Forliget garanterer bl.a. KTOs hovedkrav om at sikre real-lønnen, idet der er afsat 5,6% til generelle lønstigninger de næste 3 år, og sammen med de lokal lønforhandlinger så kommer man på 9,3%.

Men Jan Hoby, medlem af forretningsudvalget i LFS, som tæller 8400 pædagoger, pædagogmedhjælper og dagplejere i Københavns Kommune og Københavns Amt, mener ikke der er grund til jubel.

- Overenskomstforhandlinger skulle handle om en omfordeling fra arbejdsgiverne til arbejderne. Men ved denne overenskomst er der ikke tale om en omdeling, men en uddeling fra arbejdsgiverne til de offentlige ansatte. De faglige ledere præsenterer denne overenskomst som en af de allerbedste i mandsminde. Men set i lyset af bankernes og virksomhedernes milliardoverskud, Regeringens skattelettelser til erhvervslivet, sænkelsen af selskabsskatten, plus skattestoppet og et milliard forbrug på krigen og besættelsen i Irak, Ja så skulle Fagbevægelsens ledelser havde krævet meget mere!

- Men fagbevægelsens ledelse og store dele af venstrefløjen i fagbevægelsen accepterer de præmisser som arbejdsgiverne opstiller. Der er ingen helhedstænkning. Kun 6 stemte imod OK-forliget i BUPL's Hovedbestyrelse; BUPL-København, BUPL-Ringkøbing og PLS,

Jan Hoby

hvorimod den traditionelle venstrefløjsafdeling BUPL-Århus med DKP/ML'er i ledelsen siger Ja! Og venstrefløjen i DLF er faldet helt til paten! Siger noget om venstrefløjens tilstand i fagbevægelsen.

- Med den fagopposition og venstrefløj i fagbevægelsen behøver arbejdsgiverne ikke at frygte noget. Jeg kan godt forstå at Bankerne glæder sig! For de små lønstigninger sikrer nemlig dansk konkurrenceevne; læs profiler

- Landets to største banker, Danske Bank og Nordea, mener, at der er grund til at glæde sig over forliget. For lønstigningen er nemlig så moderat, at det ligger inden for rammerne af, hvad den kapitalistiske økonomi vil tillade.

- Lønudviklingen inden for den offentlige sektor spiller en vigtig rolle for den danske erhvervslivs mulighed for at lave profitmaksimering, men det er et forhold som ikke

inddrages i den „sociale pagts“ hellig navn.

- Det er kun Finansforbundet, som i deres annoncekampagne viser at der en sammenhæng mellem bankernes megaprofitter og de bankansattes mere end rimelige krav!

- Vi har et lønefterslæb fra sidste overenskomst, som var rigtig dårligt! Og sammenholdt med at NY LØN overhovedet ikke har fungeret, Ja så skulle de generelle lønstigninger denne gang være på mindst 10% plus det samme til lokal løndannelse.

- Aftalen omkring den kommende struktur/kommunalreform er helt til grin! Her har de offentlige ansatte fået en løngaranti, men ingen jobgaranti. Men hvad fanden hjælper en løngaranti hvis du er fyret??? Endnu et markant svigt fra de faglige ledere ikke mindst KTO's chefforhandler Forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA. De „garantier“ som de faglige organisationer har fået er bare ikke gode nok!

- Det bliver svært at få en landsdækkende NEJ-kampagne i gang ved denne overenskomst. Den fysiske, politisk, ideologiske og organisatoriske styrke er ikke til stede. Men alle der ikke vil købe Regeringens og arbejdsgivernes dagsorden og de faglige lederes konsensus skal stemme NEJ!

- Der er virkelig brug for en ny markant faglig venstrefløj, der ingen har illusioner i hverken nyliberalismen, arbejdsgiverne eller fagbureaukratiet slutter Jan Hoby

JESPER JUUL MIKKELSEN

Lønfest for topchefer i industrien

De første 2004-regnskaber fra de store danske industriselskaber tegner billedet af en mindre lønfest på direktionsgangene, skriver dagbladet Børsen fredag.

Tendensen er i hvert fald klar med en gennemsnitlig lønstigning på over 15 pct. for topcheferne i Novo Nordisk, Novozymes, GN Store Nord og TDC.

Novo-topchefen Lars Rebien Sørensen lægger sig klart i spidsen med et lønhop på 25 pct. til 8,5 mio. kr., hvortil kommer en lukrativ aktiebonus, der kan øge stigningen til 45 pct. TDC-bossen Henning Dyremose fik sidste år 8,4 mio. kr. i løn eksklusive aktieoptioner, mens Jørn Kildegaard fra GN Store Nord høstede en fremgang i sin løn og kontantbonus på 16 pct. til 4,3 mio. kr, skriver Børsen.

Enhver er sin egen lykkes smed

Først blev familieminister Henriette Kjær trukket ned i sølet af hendes mand forretningseventyr, nu udviklingsminister Ulla Tørnæs.

Hendes mand Jørgen er blevet politi-anmeldt for at have en lette ulovligt ansat på en af hans gårde – som tilmed var groft underbetalt.

Det lader til at regeringens budskab i disse sager er underbetal dine medarbejdere og løb fra regningen.

her står
ISU

SOCIALISME FRA NEDEN

Under kapitalismen er det arbejderne, der producerer alle værdierne i samfundet. Et nyt og mere retfærdigt samfund kan kun skabes, hvis arbejderne kollektivt overtager kontrollen med samfundet.

REFORM ELLER REVOLUTION

Arbejderne kan ikke overtage kontrollen med samfundet gradvist eller ved at ændre på kapitalismen. Det kapitalistiske samfund må fjernes helt gennem en revolution.

ARBEJDERSTAT

Arbejderklassen kan ikke bruge Folketinget, militæret, politiet og domstolene. Det er institutioner, som er skabt under kapitalismen for at beskytte den herskende klasse mod arbejderklassen. Vi har brug for en helt anden type stat; en arbejderstat, som bygger på arbejdernes egne organisationer, arbejdsrådene. Vi kan kun bruge Folketinget som en talerstol mod det bestående system.

INTERNATIONALISME

Kapitalismen er international, derfor er kampen for socialismen også international. ISU arbejder derfor for international solidaritet mellem arbejdere i alle lande. Vi er derfor også helt imod nationalisme, som spiller arbejderne i en nation ud mod arbejderne i en anden.

Vi er imod racisme og imperialism. Vi er for åbne grænser, og vi støtter alle bevægelser, der kæmper mod national undertrykkelse.

Der findes ikke socialisme i noget land - ligesom der heller ikke har været det i Østeuropa eller i Stalins Rusland. Tværtimod viser udviklingen i Rusland, at socialismen ikke kan opbygges i ét land. Vi er for kvindernes sociale, økonomiske og politiske frigørelse, og vi er imod enhver undertrykkelse af seksuelle minoriteter.

REVOLUTIONÆRT PARTI

For at opnå et socialistisk samfund, må alle socialister organisere sig i et revolutionært, socialistisk parti, der kan slåes for ideerne om et socialistisk samfund organiseret fra nederen. Vi må derfor organisere os selvstændigt i forhold til reformistiske partier og den bureaukratiske top i fagbevægelsen.

Meld dig ind i ISU

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørstedes Vej Posthus, H C Ørstedes Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Internationale Socialisters Ungdom – åbne møder – debat

KØBENHAVN:

Møderne foregår hver torsdag kl. 19.00 på Blågårdens Medborgerhus, Blågårdsgade 3, 2200 Kbh. N

Torsdag d. 10. marts
Den russiske Revolution

Torsdag d. 17. marts
Forberedelse af demonstration 19. marts

Kontakt: 35 35 76 03
e-mail: isu@socialister.dk

Århus

9. marts - Hvad kommer strukturreformen til at betyde?

16. marts - Hvorfor er Socialdemokratiet i krise?

Silkeborg: Tirsdag 18.01.05: Perspektiver i den irakiske modstand.
Kontakt tlf. 26 78 46 52 for tid og sted.

Odense

Vores mødeplan er at der er aktivist-gruppemøde hver torsdag 18.30-20.30 i Internationalt Hus, Klostervej 28.

Der er studiekreds hver anden tirsdag kl. 18.30.

Mere info: ring Frank 26804833
Mere information: Kontakt
Jens:24268023

Aalborg

onsdag 9. marts - Revolution i 1905 - fra diktatur til arbejdermagt

onsdag 16. marts - Stop besættelsen, træk de danske tropper hjem NU!

Alle møder i Huset i Hasserisgade

Kontakt ISU lokalt

ISU København, for yderligere information kontakt landkontoret på 35 35 76 03

ISU på Roskilde Universitetscenter, kontakt Jesper på telefon 61 68 36 16
ISU Odense kontakt Frank på 26 80 48 33
ISU Odense (Syd Dansk Universitet) kontakt Lene på 23 23 07 22

ISU Nyborg kontakt Nikolaj 22 83 09 92
ISU Århus afd. Nord og Syd kontakt 86 19 30 24
ISU Århus Universitet kontakt Pernille 61 27 82 23

ISU Aalborg kontakt Peter 30 25 98 78
ISU Silkeborg kontakt Jonathan 26 78 46 52
ISU Frederikssund kontakt 35 35 76 03

Nyliberalismen og angrebet på barndommen!

Faglig inspiration fra engelsk fagforeningsleder og socialist.

33.000 børn dør hverdag af helbredelige sygdomme p.g.a forurennet vand og underernæring. 95% af dem som bliver dræbt eller såret i militære konflikter er civile og mere end halvdelen af dem er børn. Tal der vidner om den kapitalistiske globaliserings dødelige konsekvenser. I takt med at markedsgørelse og konkurrence vinder indpas på pædagogikken, er det nødvendigt, at lærere, pædagoger og pædagogmedhjælper forholder sig til, hvordan det påvirker deres hverdag.

Derfor afholdte BUPL København og BUPL Århus d.23 og 24. februar to spændende arrangementer med Tony Staunton Formand fra UNISON Plymouth (svarer til FOAi Danmark) i England og medlem af SWP (ISU's søsterorganisation) til at dele de erfaringer, han har gjort sig med liberaliseringen af institutionsområdet, konsekvenserne for børn, unge og det pædagogiske personale.

England har i høj grad mærket konsekvenserne af liberaliseringen på institutionsområdet gennem 25 år. Først under Thatcher og nu under Tony Blairs nyliberalistiske „tredje vej“.

Med udgangspunkt i konkrete

Med udgangspunkt i konkrete erfaringer holdt Tony Staunton et intenst oplæg om den skræmmende udvikling som England har gennemgået og samtidig viste han gennem solid dokumentation at udviklingen ikke kun er national, men international!

erfaringer holdt Tony Staunton et intenst oplæg om den skræmmende udvikling som England har gennemgået og samtidig viste han gennem solid dokumentation at udviklingen ikke kun er national, men international! Tony Stauntons oplæg var i en hel anden klasse og af en hel anden kvalitet end det vi er vant til i fagbevægelsen. Han sagde at vi skulle

tale om arbejderklassen og klassekamp og ikke acceptere højrefløjens og den „tredje vej“s tvivlsomme sociologiske begreb om at vi alle er middelklasse.

Tony Staunton oplæg kom vidt omkring og viste at der er sammenhæng mellem WTO's GATS aftale og „krigen mod terror“ og angrebene på den offentlige sektor. Han opfordrer deltagerne til

at gøre fagforeningerne til kamporganisationer igen og genfinde fagbevægelsens vision om at en anden verden er mulig. At tolke efter de små hundrede deltageres tilbagemeldinger så var arrangementerne en stor succes.

Efter valget, hva' så:

Der er brug for et reelt alternativ

Valget er et vink med en vognstang om, at der er brug for et reelt alternativ til den borgerlige regering. Der er mere brug for Fagligt Ansvar end nogen sinde, siger Kirsten Normann, formand for FOA Århus.

- Enten har vi ikke været markante nok, eller også tror borgerne ikke på, at det går så galt, som vi siger. Jeg tror, at det er det første, og så er det et vink om, at der er brug for at få udviklet et reelt og markant

Vi bliver nød til at overveje, hvordan vi kommer ud med vores budskab. Vi skal sige tingene så tydeligt, at vi ikke er til at komme uden om, siger Kirsten Normann.

alternativ til den borgerlige politik. Alternativet har været svært at få øje på, det har været svært for folk at se forskel på diverse slogans, siger hun.

Hun frygter at valgresultatet nu betyder, at det bliver sat turbo på strukturreformen.

- Valget er en katastrofe for vores område. Nu bliver der sat fuld skrue på at få kommunalreformen vedtaget i en fart. Det får alvorlige konsekvenser for både borgerne og de offentligt ansatte. Vi er klar til at kridte banen op og fortsætte med at give eksempler fra den virkelige verden på, hvad den borgerlige regerings politik betyder for velfærds-samfundet, siger Kirsten Normann.

Hold fast i det faglige fællesskab

- Det er vigtigt, at vi nu holder fast i det faglige fællesskab, som er skabt gennem Fagligt Ansvar allerede inden valget. I lyset af valgnederlaget og med ekstra opbakning til Dansk Folkeparti som støtteparti til regeringen er vi i en grotesk situation, hvor Fagligt Ansvar er vigtigere end nogen sinde.

HANS BRINK
FAGLIGT ANSVAR

Efter valget, hva' så:

Brug for større vision for velfærden end blot at bruge penge

Brug for tre partier? Allan Baumann, medlem af BUPL's forretningsudvalg opfordrer arbejderpartierne til at søge tættere samarbejde

- Fagbevægelsen var mere en papirtiger en reelt i valgkampen, mener Allan Baumann

- S, SF og Enhedslisten må kigge på hinanden og søge et tættere samarbejde. Med det vi er oppe imod, må man spørge om forskellene er så store, at der er brug for tre partier? I hvert fald er det et spørgsmål, om partierne ikke skal nedtone modsætningerne, siger Allan Baumann, medlem af BUPL's forretningsudvalg.

Men også hos fagbevægelsen må valgnederlaget give anledning til en grundig evaluering, mener han.

- Vi formåede ikke at levere argumenterne til at få folk til at stemme anderledes, så de værdier fagbevægelsen står for kunne vinde flertal.

- Det ser ud til, at mange vælgere ikke har troet på at skattestop er lig med nedskæringer?

- Det må man konkludere, når regeringen kan fortsætte. Vi har det problem, at vi vil bruge flere penge, men vi skal også forklare, hvorfor der skal bruges flere, og hvor de skal komme fra. Der er brug for en større vision

om samfundet end blot at bruge flere penge. Vi skal kunne forklare sammenhængen, siger Allan Baumann.

- Venstrefløjen ser ud til at være blevet de offentligt ansattes parti ved det her valg?

- Når retorikken i valgkampen gik på at bruge flere penge, så appellerer det til de offentlig ansatte, som er klemte. Det der mangler er at få serveret det sammen med en vision om, hvordan et velfærdssamfund kan se ud. Alle siger velfærd, Venstre siger det også, men med

en hel anden tilgang til det. Vi skal kunne sælge visionen mere overbevisende. Det skal ikke kun handle om de offentlig ansattes vilkår, men om hvorfor vi vil bruge ressourcer f.eks. på børneområdet, siger han.

En papirtiger

- Udover at valget var et præsidentvalg, så foregik det både på gader og stræder, men det var stort set fraværende på arbejdspladserne. Det må vi tage ansvar for, vi har sagt, at det var det, der skulle til, men det skete åbenbart ikke. Det

er ellers der vores kerneværdier kommer fra og der, vi burde kunne rejse debatten, siger Allan Baumann.

- Vi vidste, vi ikke kunne vinde valget i medierne, derfor er kontakten med medlemmerne på arbejdspladserne den eneste mulighed. Det troede vi, at vores apparat kunne sikre. Fagbevægelsens styrke er dens evne til at organisere, men det viste sig ikke at holde stik, når vi ikke formåede at komme ud på arbejdspladserne. Det var mere en papirtiger end reelt, siger han.

Allan Baumann mener valgnederlaget skal bruges til at se på, hvordan fagforeningerne bruger deres ressourcer.

- Der er brug for at tage nogle beslutninger, som er offensive så vi kan komme frem på banen. Hvis det viser sig, at vi i virkeligheden bruger ressourcerne til at mødes med os selv og fylder kalenderen med det, så har medlemmerne god grund til at sætte spørgsmålstejn ved, hvad vi bruger kontingentkronerne til.

- Vi skal ud og diskutere med medlemmerne, det er stadig det, der rykker. En vision om velfærdssamfundet kan ikke forklares på 10 sekunder i TV avisen. Den borgerlige regering er bedre til den slags valgkamp. Vi skal bruge mere tid til at udfolde vores tilgang og sætte kød og blod på indholdet i stedet for at konkurrere om at bruge penge på annoncer og pjecer, siger Allan Baumann.

HANS BRINK
WWW.FAGLIGTANSVAR.DK

Et spøgelse går gennem Socialdemokratiet:

Klassekampens spøgelse

Der gik et chok gennem medierne og højrefløjen i Socialdemokratiet, da Frank Jensen erklærede, at han ønsker mere klassekamp.

Frank Jensen er i duel med den meget højredrejede Helle Thorning-Schmidt om formandsposten i Socialdemokratiet.

Mange socialdemokrater, med Helle Thorning-Schmidt i spidsen, har for længst erklæret klassekampen for stendød.

Eller som Lotte Bundsgaard, som støtter et yderligere højreskred hos Socialdemokraterne, udtalte til Jyllands-Posten d. 21.februar: „Vi vinder ikke regeringsmagten på at være venstreorienterede og diskutere klassekamp“.

Men Frank Jensen har fuldstændig ret.

Skal Socialdemokraterne og venstrefløjen på banen igen, skal Fogh, Bendtsen og Kjærsgård udfordres gennem en aktiv kamp udenfor Christiansborg.

Socialdemokraterne tabte primært valget, fordi de sovse i små detaljer, i stedet for at fremlægge en vision om omfordeling fra de velhavende til flertallet, om retfærdighed, om offentlig omsorg og velfærd. Socialdemokraterne var ikke et alternativ til Venstre.

Fogh væltes kun ved aktiv støtte til slagteri-arbejdere, der bliver ofre for den liberalistiske globalisering, støtte til hjemmehjælpere, der kæmper for medmenneskelighed, støtte til

Klassekampen er den eneste vej væk fra smatten på midten af dansk politik, som i øjeblikket er ved at kvæle Socialdemokraterne og store dele af SF.

studerende, der slås mod taxameterordninger og andre forringelser.

Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten må stille sig i spidsen for sådanne kampe, fordi de viser en anden vej end den Fogh vil.

Klassekampen er den eneste vej væk fra smatten på midten af dansk politik, som i øjeblikket er ved at kvæle Socialdemokraterne og store dele af SF.

Det store problem for Frank Jensen og hans - heldigvis - mange støtter i Socialdemokratiet er, at der skal et kæmpeopgør til mod den politiske linje, som har præget partiet stort set siden starten i 1870'erne.

Den økonomiske krise gør nemlig, at der kun er ringe mulighed for at gennemføre reformer. Og et opgør med reformismen kræver en voldsom omvæltning oven i hovederne på tusind-

vis af tillidsfolk i Socialdemokratiet og ikke mindst i fagbevægelsen. For er der en ting, som fagtoppen absolut ikke ønsker er det klassekamp - primært fordi de ikke kan styre en aktiv arbejderklasse.

Aktive arbejdere kan blive direkte farlige for fagtoppen, fordi de kan blive tvunget væk fra de velbyggede frokostborde, hvor de forhandler med arbejdsgiverne.

Socialistisk Arbejderavis hepper på Frank Jensen som formand for Socialdemokratiet. Og vil sammen med studenter, antiglobalister og strejkende arbejdere forsøge at holde Frank Jensen og Socialdemokraterne fast på nødvendigheden af øget klassekamp.

POUL ERIK KRISTENSEN

Opbyg 19. marts

19. marts er den internationale protestdag mod Irak-krigen, der demonstreres i Aalborg, Århus, Odense og København – for yderligere oplysning om tid og sted se www.nejtilkrig.dk.

Vær med til at gøre demonstrationen den 19. marts til en succes, sæt plakater op på din skole eller arbejdsplads. Få dine venner, studiekammerater eller kolleger til at skrive under mod krigen.

Plakater kan bestilles hos Enhedslisten på telefon 33933324 eller mail kontor@nejtilkrig.dk – der er også trykt badges i tre forskellige farver, der sælges for en tier, overskuddet går til Nej til krig, badges kan også bestilles på ovenstående nummer.

Skriv under mod krigen!

Underskriftsindsamlingen med Nej til Krigs hovedkrav, 'Stop besættelsen af Irak – træk de danske tropper hjem', fortsætter. Listerne kan hentes ned fra nejtilkrig.dk – eller du kan møde op og deltage i underskriftsindsamling:

København:

Torsdage 15.30-17.00 på Kultorvet.

Århus:

Fredage kl. 11.30 i Stakladen på Universitetet

Lørdage kl. 11-14 på Lille Torv

Odense:

Torsdage kl. 15.30-17.30 i Vestergade

Lørdage kl. 12-14 i Vestergade

www.nejtilkrig.dk

Afsender:
Socialistisk Arbejderavis
Poste Restante
H.C. Ørstedes Vej 54
1879 Frederiksberg C

Til adressering

Abonnér på Socialistisk Arbejderavis

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr eller mail:

Jeg vil abonnere på Socialistisk Arbejderavis – ½ år for 100 kr.

Jeg vil abonnere på Socialistisk Arbejderavis – 1 år for 150 kr.

Sendes til: Socialistisk Arbejderavis,
Poste Restante, H.C. Ørstedes vej 54,
1879 Frb. C,

Telefon 3535 7603